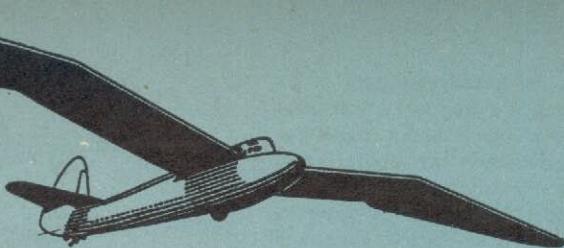

15:-

45 öre

FLYG TIDNINGEN

ÅRG. 4 NR 10
Oktober 1942

Läs:

Svenska höjdflygningar
med segelflygplan

Framtidens privatflyg
Lancaster och Fw 190 röntgas
Svensk modelldieselmotor?
Flygtur på stabilisator
USA-mormor flyger eget plan

Amerikansk masstillverkning
av goda hjälphangarfartyg

Danny Fowlie flyger helst på rygg
med sin Cub. Se närmare sid. 4

ETT STATSSUNDERSTÖTT SVENSKT SEGELEFLYGV

10/42

MALMÖ

Aktuell tidskrift för civil och militär flygning.

Redaktion och huvudkontor: Sallerupsvägen 26 a, Malmö.

Telefon 746 66. *Postgiro:* 14 76 60.

Redaktör: Harald Millgård.

Ekonomichef: Eric Bjurhovd.

Modellflygredaktör: Ulf Hållvig.

Den statliga utredningen om sportflyget

Den statliga kommitté som Kungl. Maj:t tillsatt för civilflygets ordnande torde vid det här laget ganska väl känna till de olika flygklubbarna runt om i landet efter den studieresa som kommittén företog under första veckan av september månad. Denna studieresas ha givit kommittén en god inblick i klubbarnas utbildningsförhållanden, deras resurser och möjligheter för vidare utveckling. Det icke minst viktiga är att kommitténs ledamöter fått taga del av de olika klubbaras synpunkter och önskemål beträffande sportflygets framtida gestaltning. Dessa synpunkter ha kanske i många fall gällt spörsmål inom den egna bygden och önskemålen därigenom varit lokalfärgade, men då resan gått över de största flygklubbarna, torde det samlade resultatet ha varit lärorikt och impulsgivande för utredningsarbetet.

Vid besöket hos Aeroklubben i Skåne, den sista klubben på studiefärdens, poängttrade kommitténs ordförande just nyttan av att utredningsmännen på ort och ställe fått taga del av klubbaras praktiska verksamhet och allmänna synpunkter i de olika flygfrågorna. Klubbarna å sin sida är utredningsmännen tack skyldiga för deras initiativ och besvär med en dylik riksresa och ha väl nu för första gången fått ett tillfälle att komma i direkt kontakt med de män som tillvarataga deras intressen och slutligen utforma de olika frågorna till en för hela Sverige lämplig framtida sportflyverksamhet.

Under besöken hos de olika klubbarna fingo dessa tillfälle att ingående dryfta utbildningsförhållandena och även diskutera de ur klubbarnas synpunkt huvudsakliga riktlinjerna för sportflygets ordnande.

Vad då den administrativa organisationen beträffar får man förmoda att utredningen kommer att taga vägledning av den av KSAK tidigare uppskisserade distriktsindelningen såsom varande en naturlig utgångspunkt för en gruppering av de olika flygklubbarna inom samma landsända och utgörande ett organ för de samlade intresnen inom motor-, segel- och modellflyget.

De distriktsstyrelser, som sålunda kommer att tillsättas här och var i landet, få trolingen utökade befogenheter och bli ett instrument för statens kontrollerande och ekonomiskt bidragande verksamhet.

Även om denna del av utredningen är av vital betydelse knytes dock huvudintresset till frågan om den ekonomiska uppläggningen för finansieringen av sportflyget. De principer som härvidlag tillämpas börja vara så utformade att de ständigt anpassa sig efter de växande krav som den snabba utvecklingen medför och i övrigt så avpassade att de trygga de befintliga och kommande flygklubbarnas bestånd och samtidigt möjliggöra en allsidig utbildning av den enskilde klubbmmedlemmen till en kostnad för honom som blir överkomlig.

För att nå detta mål kan man givetvis gå fram efter olika linjer. Det mest troliga är att de principer som hittills tillämpats beträffande statsanslag vid flygplanköp, premier för den enskilde medlemmen etc., komma att bibehållas och förstoras. Man hoppas även att staten ekonomiskt kommer att bidraga vid uppförandet av hangarer och möjliggöra för klubbarna att erhålla ändamålsenliga flygfält samt i övrigt ekonomiskt bispringa klubbarna i alla frågor som röra kapitalinvesteringar. På så sätt skulle klubbarna endast få bärta de löpande kostnaderna för den praktiska verksamheten.

En ytterligare vital fråga för klubbarna är försäkringsförhållandena för såväl materiel som personal. På denna punkt äro särskerligen meningarna delade hur ett stöd bäst skall kunna gagna klubbarna. Oavsett vilken väg man väljer härvidlag är det ur alla synpunkter nödvändigt att klubbarna avlastas detta tvång, som hittills varit ytterst ekonomiskt betungande.

Efter kommitténs nu avslutade besök är det med full tillförsikt som landets flygklubar se fram emot det kommande resultatet av utredningsmännen arbete, och det är med full visshet om att de behandlade frågorna komma att finna en tillfredsställande lösning. Kommitténs sammansättning borgar även för att de olika problemen noga genomdiskuteras och att en lösning finnes, som tillfredsställer såväl klubbarna som de statliga intressen vilka kunna läggas på denna ungdomsverksamhet.

ALLA LUFTBEVAKARE

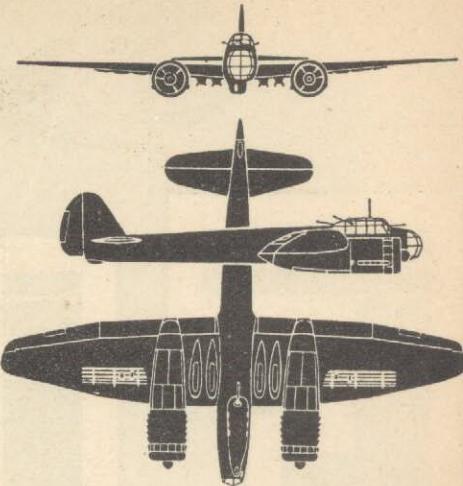
måste utan hjälp av flygplanbok kunna fastställa typerna hos samtliga inom svenska flygvapnet förekommande krigsflygplan samt de viktigaste typerna hos Luftwaffe och RAF. Med hjälp av flygplanbok skall en luftbevakare kunna identifiera samtliga engelska, tyska och svenska krigsflygplan som är kända av myndigheterna och oavsett om de är landplan, sjöplan eller flygbåtar. Utan dessa kunskaper är luftbevakningen till ingen nyttा.

Endast 90 öre

kostar FLYGTIDNINGEN
fr. o. m. nov. till årets slut.
Helår 5 kronor.

Sätt in beloppet i dag
på postgiro 14 76 60.

Ombud antagas —
begär ombudsvillkor!

Vad är detta för flygplan?

Inte heller siluetten i förra numret tycktes vara alltför svårgissad, ty resultatet är inte så illa. Rätta svaret var *Breda 65*, Italien. De som för sin duktighets skull få hämta FT för i år på posten heta: 1) *Olle Larzén*, Göteborg, 2) *E. Erik Olsson*, Kärvsåsen, 3) *Lennart Gustafson*, Norrtälje.

Och så på den här typen! Svar senast den 15 oktober. Märk kuvertet "Silhuett-tävling". Samma pris som sist.

Det Kongl. Danske Aeronautiske Selskab

har som gåva av direktör Osvald Arnulf-Olsson, Göteborg, erhållit en stålig pokal, "Göta-Pokalen", om vilken den danska "Svæveflyver Unionen" tävlar för första gången i år. Pokalen är utförd efter en teckning av Sigvard Bernadotte hos Georg Jensens Silversmedja i Köpenhamn. Liknande vandringspris har tidigare av samme givare ställts till förfogande för Kungl. Svenska Aeroklubben, nämligen "Allebergs-Pokalen" och Aeroklubben i Finland "Göteborgs-Pokalen".

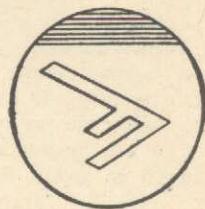
För medlemmarna i följande flygklubar ingår under 1942 prenumeration på FLYGTIDNINGEN i årsavgiften:

Aeroklubben i Skåne
Borlänge—Domnarvets Flygklubb
Eskilstuna Flygklubb
Eslövs Flygklubb
Falu Flygklubb
Gävlebygdens Flygklubb
Kockums Segelflygklubb, Malmö
Kristianstads FKs Modellflygsekt.
Lidköpings Flygskola
Linköpings Segelflygklubb
Luleå Flygklubb
Malungs Flygklubb
Stockholms Segelflygklubb
Sundsvalls Flygsällskap
FIBs MFK "Svalan", Eksjö
Svedala Segelflygklubb
Tekn. Högskolans Flygklubb, Sthlm
Varbergs Flygklubb
Västerås Flygklubb

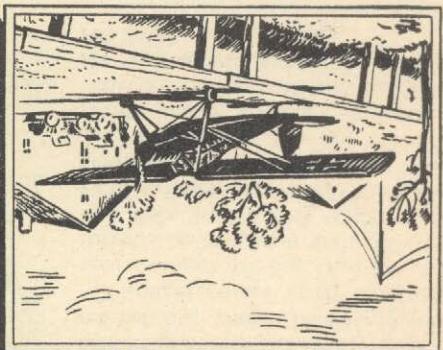
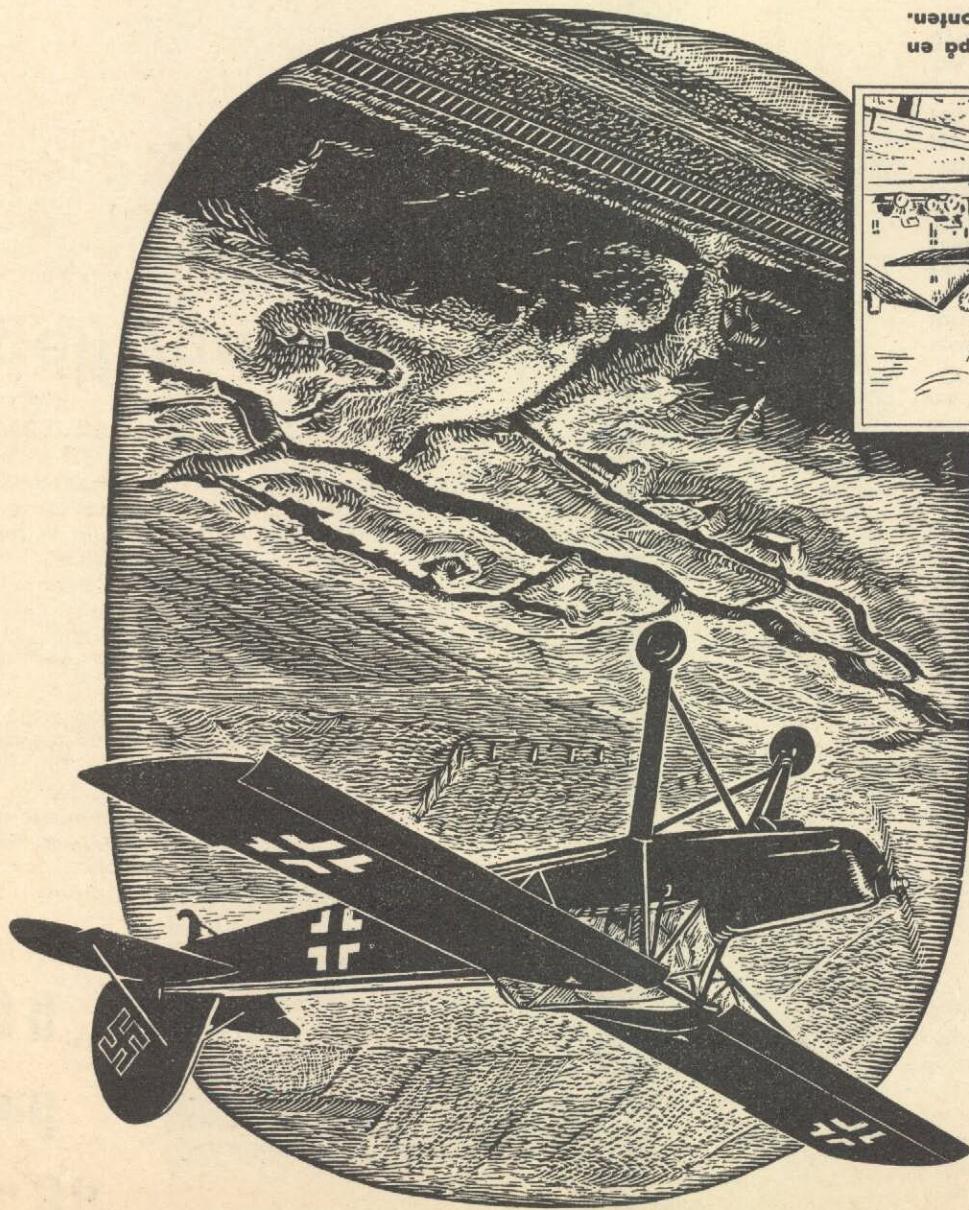
Bli medlem i någon av dessa klubbar så får Ni FLYGTIDNINGEN varje månad!

Den enastående rörligheten, som utmärker modern tysk krigsföring, fördrar särskilda medel för att vid varje tidpunkt kunna åga noggrann kännedom om stridsförföljelseerna och för att beförra order till de främsta linjen stridande trupperna.

Den tyska krigsmarkens idéaliska förbindelseflygplan, som genom utomordentliga flyggenens kapacitet att starta och landa överallt, heter Fieseler "Storch", en skapelse av

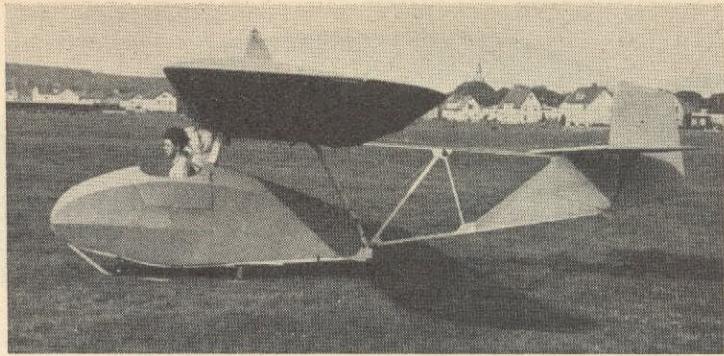

Fieseler "Storch" landar på en bygata vid Dstronten.

SG - 38

med "ägg"

Flertalet haverier inträffar under omskolningen från glid- till segelplan, detta beroende på det stora steget som tages, när man från glidplanet går över till övningssegelplanet. För att minska luckan och därmed göra omskolningen lättare och framför allt säkrare, har AB Flygindustri konstruerat en förarinkländning till SG-38. "Ägget" förbättrar planetens prestanda rätt avsevärt, och framför allt kunna eleverna lättare vänja sig vid att flyga med sluten flygkropp. En annan fördel är att eleven förhållandevis tidigt kan göra sitt C-prov och därmed skaffa sig flygtid och luftvana.

AB Flygindustris "ägg" är uppbyggt på formspant av trä, dukklätt och försatt med

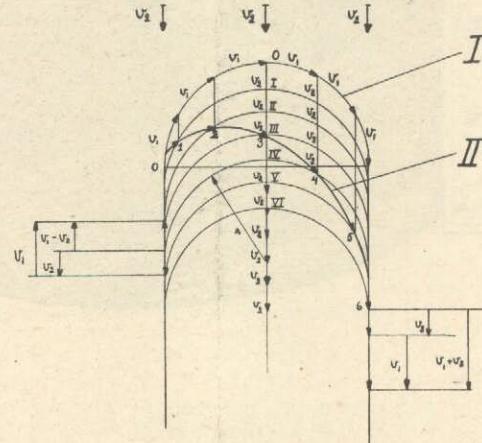
en avtagbar förarhuv i stil med de på övningssegelplanen använda. "Ägget", som är byggt i två halvor, väger endast 8,5 kg och kan monteras på betydligt mindre tid än 10 min. När "ägget" är monterat trimmar man som för 10 kg ökad förarvikts.

Förutom att glidtal och sjunkhastighet förbättrats har "ägget" även andra fördele. Dels kan man vingglida ett sådant plan, dels blir starthöjden vid vinschstart betydligt förbättrad. Därtill utgör ju "ägget" ett billigt sätt att från ett glidplan erhålla ett enkelt men robust övningssegelplan, varför säkert flera klubbar kommer att bli "ägg-ägare" inom en nära framtid.

Segelflygarnas "stridsäpple"

"Sinbad" har i nr 9 av FLYGTIDNINGEN bejakat frågan huruvida ett segelflygplan måste dyka när det kurvar ned i medvind och motiverar denna sin ståndpunkt sålunda: "Planet måste accelereras, och till detta åtgår effekt, som erhålls genom höjdminskning".

Undertecknad kan inte alls instämma med "Sinbad" utan ser saken på följande sätt. För att förenkla frågeställningen tänker man sig lämpligen ett motorflygplan som flyger med konstant hastighet på konstant höjd i motvind samt att luften därvid är fri från uppvindar, nedvindar eller andra inre rörelser. Därjämte bör man förutsätta att detta flygplan i vindstilla kan utföra en korrekt sväng utan höjdförlust, varvid man lämpligen bortser från centrifugalkraftens inverkan. Om man under dessa förutsättningar låter flygplanet från rak motvind utföra en 180° sväng ned i rak medvind kommer planet att befina sig på exakt samma höjd som före svängen. Detta är alldelens självklart, enär förutsättningen var att planets hastighet är

Förklaring till skissen: I. Flygplanets bana relativt luften. II. Flygplanets bana relativt marken samt dess hastighet relativt marken i 6 punkter. — (Under den tid planet rört sig sträckan v_1 har luften rört sig sträckan v_2 . Då planet rört sig från 0 till 1 har luften rört sig från 0 till 1 o. s. v.)
 v_1 = flygplanets hast. relativt luften;
 v_2 = vindens hast. relativt marken;
 $v_1 - v_2$ = flygplanets hast. relativt marken i motvind;
 $v_1 + v_2$ = flygplanets hast. relativt marken i medvind.

konstant, och sålunda har någon acceleration icke förekommit. Däremot ser det från marken ut som om planet "accelererat", när det kommit ned i rak medvind. Orsaken till denna skenbara "acceleration" är ingenting annat än vinden, som under hela flygningen kontinuerligt påverkar flygplanet. Flygplanets bana relativt marken erhålls därvid enligt ovanstående figur.

Hur hastighetsökningen relativt marken uppkommit framgår direkt av figuren, och likaså torde vara klart att tyngdkraften inte har något därmed att göra.

Munk byggde segelplan för 200 år sedan

Segelflygning förekom i Ungern redan för 200 år sedan, meddelas från Budapest. I ett arkiv i staden Zomborhegy har man upptäckt handlingar som visa att en munk vid namn Cyprian på 1700-talet själv byggde ett segelplan, med vilket han lyckades hålla sig uppe i luften flera timmar. Cyprian kom emellertid genom sin sport i onåd hos biskopen i Neutra, vilken lät bränna hans plan och ställde honom till ansvar för att han övat "djävulska konster".

Hm, sa greven...

Jag hoppas slutligen att "Sinbad" avstår från att tillämpa sin teori, så att han inte "viker" planet när han svänger upp i motvind. Det torde inte heller vara möjligt för "Sinbad" att sätta några bättre rekord i löpning genom att springa på rakbana från öster mot väster mot jordens rotation och därvid utnyttja det effektoröverskott, som enligt hans teori skulle erhållas.

Per Haps.

*

Signaturen "Als":

Angående frågan "måste ett segelflygplan dyka när man kurvar ner i medvind etc." ber undertecknad att få framföra följande:

Antages konstant vindstyrka och vindriktning. Ett fpl i dylik luft befinner sig i ett medium med rätlinjig, oaccelererad rörelse med endast ett vertikalt verkande accelerationsfält (d. v. s. jordaccelerationen). Flygplanets rörelser i horisontalplanet kunna då direkt härföras till detta medium, luften, och frågan om med- eller motvind bortfaller, eftersom en flygare vid normala flyglagen alltid har "motvind". Flygaren har endast att hålla konstant hastighet i förhållande till luften, och vid en sväng uppstår inga andra accelerationer än centrifugalaccelerationen; detta oberoende om och hur vinden blåser vid jorden.

Däremot kunna under horisontalflygning med svängar på låg höjd en flygares syntryck spela honom vissa fula spratt. Om han från jorden sett flyger i motvind och skall svänga ner i medvind kommer under svängen hans hastighet i förhållande till jorden att öka, och det förhållandet kan fresta honom att taga ut detta obefintliga "hastighetsöverskott" i form av stigning eller avdragning av motor, med en vikning till följd.

För att minska denna risk rekommenderas ofta att öka farten före ingång i en dylik sväng. Detta överensstämmer med "Sinbads" erfarenheter, utan att den av honom lämnade förklaringen med acceleration är riktig.

Stigning under en sväng från medvind upp i motvind är nog icke så lyckad, enär det inte är tal om någon retardation. Även i det fallet är "Sinbads" erfarenhet riktig. Man bör vänta med en eventuell stigning till efter svängen; men förklaringen är felaktig.

Als.

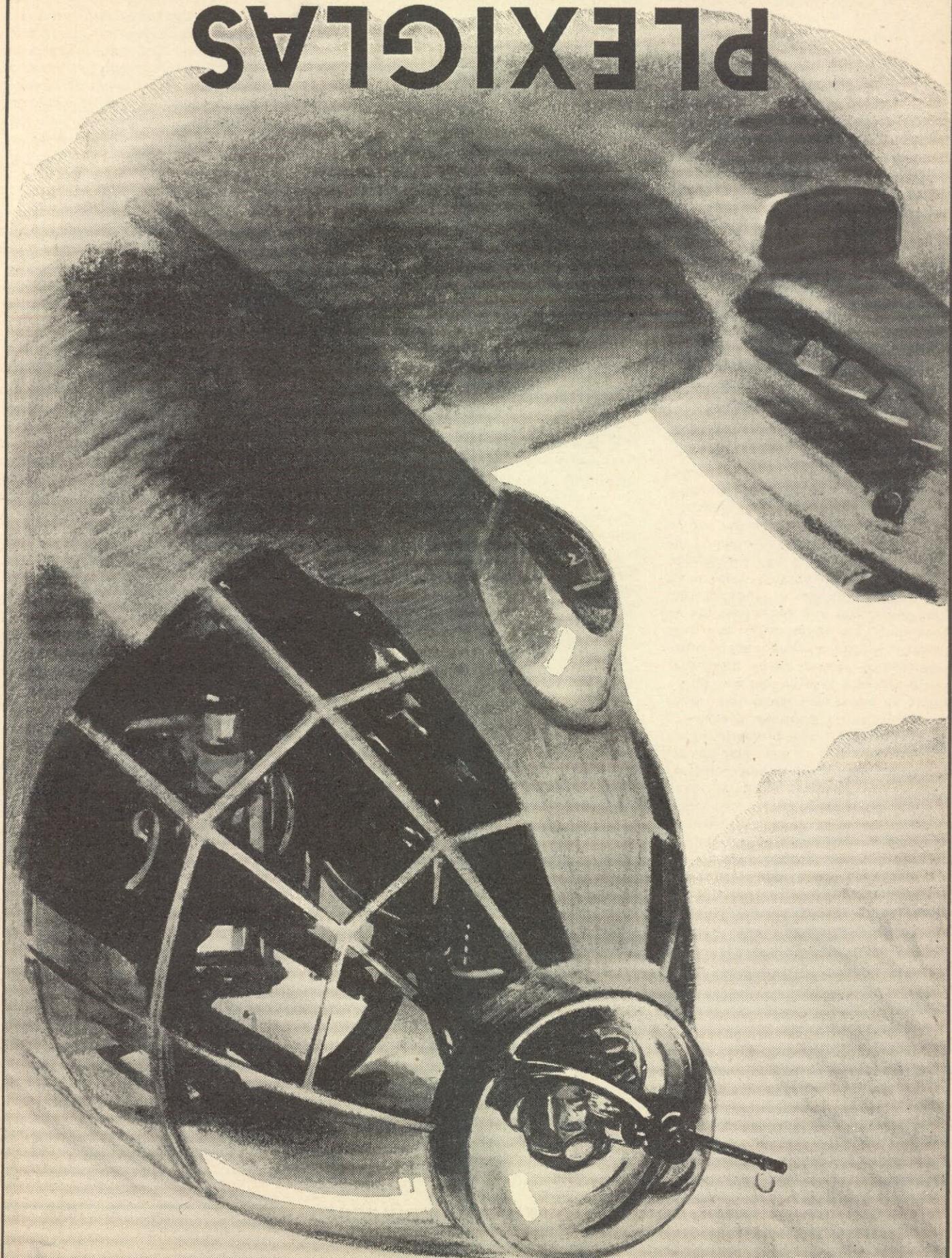
Mest på rygg med Cub

(Se första sidan!)

Danny Fowlie heter en herre i USA som ej trivs riktigt med att flyga sin 65 hästars Cub som vanligt utan helst på rygg. Han är en av Amerikas främsta konstflygare och absolut urstyvast på Cub. Fowlie har gjort väldsam succé vid flygdagar i USA, Canada och Cuba. Ett synligt bevis för att han helst har hjulen mot solen är att bokstäverna på flygkroppen placeras uppoch ned och endast kunna läsas när planet är i detta läge. På bilden kommer Danny på rygg och siktat på repet, vilket han klipper av med fenan för att sedan gå igenom allt vad som finns i fråga om avancerad flygning. En gång gjorde han 56 inverterade loopings i följd som omväxling mot den "vanliga" dieten...

ROHM & HAAS G.M.B.H., DARMSTADT

PLEXIGLAS

C. H. K.

Ett statsunderstött svenskt segelflyg

Av Civilingenjör Karl Svänsson

"1942 ARS CIVILFLYGUTREDNING" har tillsatts för att utreda frågan om statens förhållande till civilflyget samt under vilka former ett eventuellt statsunderstöd till civilflyget skulle kunna utgå. Detta förhållande har icke förorsakat någon offentlig diskussion av hithörande problem mellan civilflygets män, ehuru saken vid olika tillfällen dryftats man och man emellan, åtminstone inom segelflygkretsar.

Vilka synpunkter kunnas då läggas på frågan om ett statsunderstött segelflyg? Med utgångspunkt från erfarenheterna av arbetet inom Sveriges största segelflygklubb under de senaste åren må följande anföras.

Två diametralt motsatta former för ett statsunderstött svenskt segelflyg kunna tänkas, antingen den form som hittills tillämpats i Sverige eller den som möter i föregångslandet på detta område, Tyskland. Olika mellanformer ärö givetvis tänkbara men utelämnas för enkelhetens skull i denna framställning.

Statens understöd till segelflyget i Sverige har hittills varit begränsat till diplom-premier och materielanskaffningsbidrag. Medlen ha utbetalats efter tillstyrkan från flygklubbarnas centralorganisation, KSAK, varigenom garanti erhållits att statens pengar på bästa sätt kommit till användning för avsett ändamål. Dessa förhållanden ha tvingat flygklubbarna att ordna sin verksamhet på ett rationellt och ekonomiskt fördelaktigt sätt. Klubbarnas medlemmar ha var och en måst bidra härtill genom att utföra högst väsentliga arbetsprestationer. Enskilda ha bekostat materiel och anordningar för vilkas anskaffning statsanslag icke kunnat erhållas. För skol- och träningsflygningar slutligen ha medlemmarna måst betala relativt höga avgifter, som endast delvis kompenserats av diplom-premierna. Varje segelflygare har sålunda måst göra en verlig insats, dels i form av arbete, dels i form av kontanta utlägg. *Härigenom har endast den kunnat bli segelflygare som varit villig att offra något.*

Trots den begränsade omfattning som statsanslaget till segelflyget hittills haft har man på flera håll genom ihärdigt arbete och stor offervilja kommit ganska långt på relativt kort tid. För att undanröja de svårigheter för en snabbare utveckling som ännu finns bör statsmedel i fortsättningen utgå till följande ändamål.

1. Utbyggnad av flygplatser.
2. Materielanskaffning. Bidrag av statsmedel till exempelvis 80 % bör lämnas för nyinköp av glid- och segelflygplan, fallskärmar, viss meteorologisk utrustning, startanordningar (gummirep, bilar, vinschar, motorflygplan), transportanordningar (transportkärror, transportvagnar, transportbilar) samt för uppförande av vid flygplatserna erforderliga byggnader (hangarer, verkstäder, garage, klubhus).
3. Specialutbildning och fortbildning av ledande personal (gruppchefer, flygin-

Författaren.

struktörer, byggledare, materielförvaltare m. fl.).

4. Diplompromotioner samt premier för fortsatt flygträning.
5. Bidrag till flygstartar och återtransporter efter utelandningar helt eller delvis.
6. Anslag till centralorganisationen som bidrag till administrationskostnader.

Bidrag av statsmedel böra icke utgå för andra ändamål.

Segelflygklubbar som erhålla bidrag för materielanskaffning skola säkerställa ersättningsanskaffning av denna genom regelbundna avskrivningar och genom försäkring av flygplanen. Försäkringarna, som f. n. ärö mycket otillfredsställande ur ekonomisk synpunkt, kunna ordnas genom en ömsesidig försäkringsförening inom den nuvarande organisationens ram.

I fråga om byggnader bör underhålls-men ej avskrivningsskyldighet föreskrivas.

Det är av vikt att den fortsatta flygträningen uppmuntras genom premier, som utdelas per år, sedan vissa prestationer utförts (visst antal flygningar med viss flygtid). I annat fall blir hela segelflyget "amputerat" på så sätt att en segelflygare, som fått sin utbildning och premier för A-, B- och C-diplom samt S-certifikat, sedan icke har råd att fortsätta. I samband med att premier för fortsatt flygträning införas kan gärna en sänkning av diplom-premierna företagas. På så sätt blir det billigare att flyga ju längre man kommer i stället för att det såsom nu blir dyrare och dyrare. Det är av värde att veta att den som blivit segelflygare och kan fortsätta med flygningarna under relativt gynnsamma ekonomiska omständigheter, för att komma därhän även ekonomiskt har fått uppoffra sig. En sådan man måste ha den rätta andan och ett verkligt intresse för segelflyget.

Flygstartar samt återtransporter bli ganska dyra och kunna knappast helt bekostas av vederbörlande flygare. Erfarenheterna visa att man i övrigt kan kalkylera kostnaderna för såväl glid- som segelflygning på ett fullt affärsmässigt sätt till belopp som bli relativt överkomliga för utövarna av sporten.

Centralorganisationens administrationskostnader kunna endast med stora ekonomiska uppföringar från flygklubbarnas sida täckas genom avgifter från dessa, varför bidrag av statsmedel bör utgå för ifrågavarande ändamål.

Samarbete mellan segelflyget och *Flygvapnet* i huvudsakligen utbildnings- och propagandafrågor bör föreskrivas att ägra rum genom centralorganisationen. *Luftfartsmyndighetens* ställning till segelflyget skall vara densamma som nu.

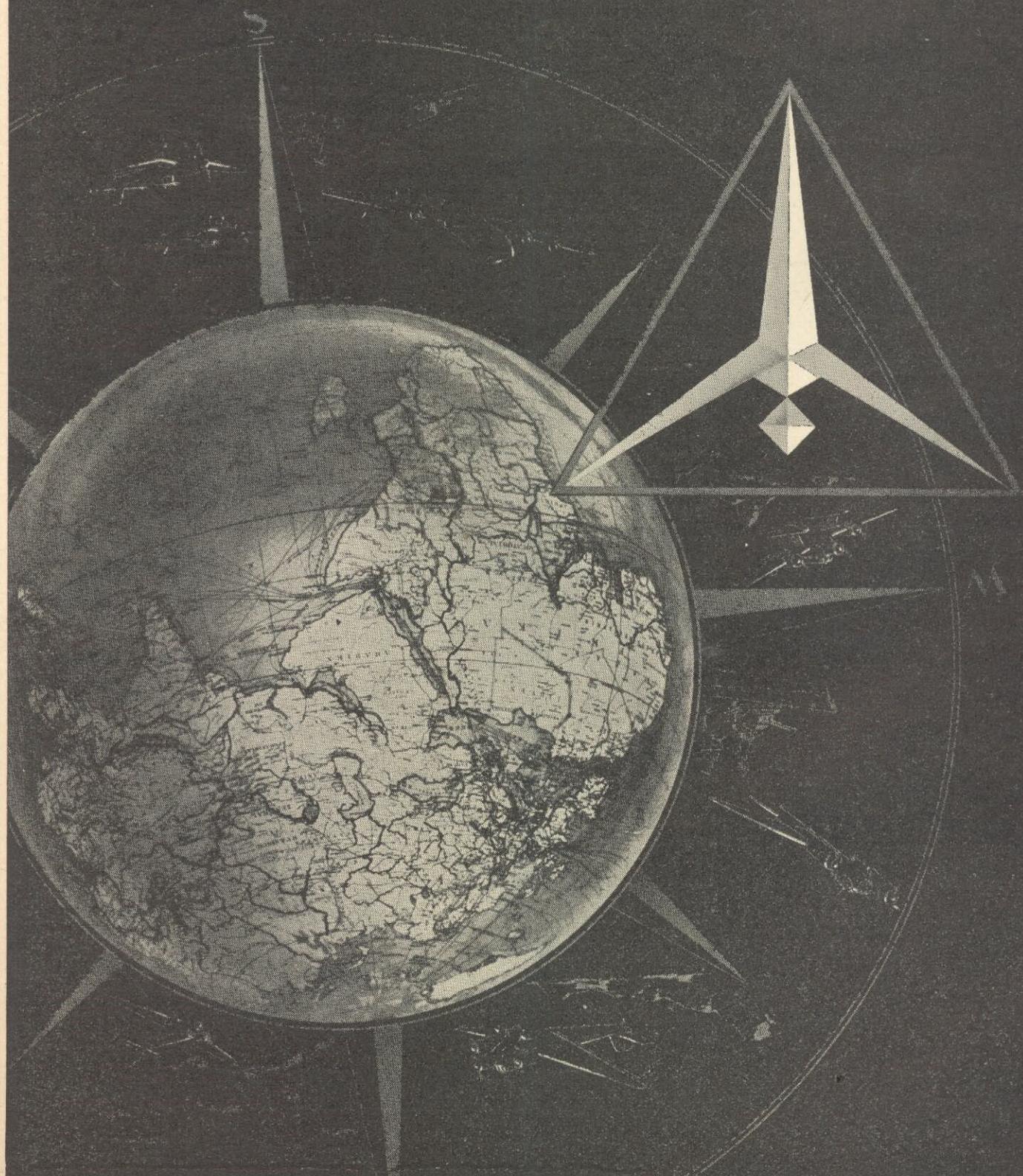
Om man nu tänker sig den andra formen av understöd tillämpad, där statliga myndigheter direkt organisera och kontrollera all segelflygverksamhet och staten betalar alla i samband med utövandet av denna verksamhet uppstående kostnader (instruktörlöner, drivmedel, reparationer och underhåll av flygplan och annan materiel, transportkostnader, m. m., m. m.), kan man räkna med att intresset hos enskilda för att göra frivilliga insatser till segelflygets fromma kommer att svalna högst betydligt, om det inte rent av helt försvinner. Sådana funktionärer som måste avlönas kommer att behöva anställas i allt större omfattning. Det arbete som redan nu utföres frivilligt och mot mycket blygsam eller ingen ersättning inom landets flygklubbar motsvarar nämligen åtskilliga årsanställda. Man kan också tänka sig konsekvenserna av att exempelvis alla reparationer av flygplan utföras vid verkstäder, vilka för sådana arbeten betinga sig en ersättning som uppgår till två å tre gånger den kostnad en klubb behöver vidkännas för att själv utföra reparationen. Det skulle icke heller i fråga om andra kostnader komma att förefinna något intresse för sparsamhet. Totalkostnaden för en viss "årsprestation" inom segelflyget kommer sannolikt att på detta sätt bli minst tre gånger så stor som om den nuvarande formen med föreslagna kompletteringar skulle tillämpas.

Mot detta resonemang kan invändas att utövarna av segelflygsporten givetvis skola åläggas att göra vissa motprestationer i form av arbete. Detta skulle säkerligen under sådana tvungna former, som det här måste bli fråga om, snarare minska än öka rekryteringen. Segelflygningen kommer ju under alla förhållanden att vara en fritids-sysselsättning, en hobby, och det är nog inte i svenskens smak att alltför mycket klavbinda sig vid en sådan. I varje fall kommer man icke att kunna tvinga fram någon motsvarighet till det betydande organisations- och planeringsarbete som nu utföres runt om i landet av frivilliga krafter.

Ur segelflygarsynpunkt synes alltså den först skisserade formen för ett statsunderstött svenskt segelflyg vara att föredraga. Man får största möjliga utbyte med minsta möjliga kostnad för staten. Man utnyttjar det frivilliga arbetet och kan skapa den rätta segelflygarandan. Man ger segelflyget största möjliga utsikt att fortleva under samma förhållanden som tidigare, med undantag för de ekonomiska, även om statsunderstödet minskas eller helt indrages.

JUNKERS FLUGZEUG- UND MOTORENWERKE A.-G.

FLUGZÜGE, FLUGMOTOREN
UND VERSTELL-LUFTSCHRÄUBEN
JUNKERS

Tyska flygplanfabriker:

FOCKE-WULF

När de två bremenborna Heinrich Focke och Georg Wulf den 1 januari 1924 startade Focke-Wulf Flugzeugbau AG med ett kapital av 200.000 mark, hade båda två utfört omfattande förarbeten. Focke hade redan år 1909 företagit glidflygningar, och 1910 hade han tillsammans med diplomingenjör Kirchhoff — numera affärsledare för Focke-Achgelis & Co GmbH — byggt en hangar. Senare skapade han i samarbete med Wulf ett flertal monoplan. Efter världskrigets slut funno de båda konstruktörerna varandra igen, det var 1921, och byggde ett lätt monoplan med typteknningen A-7. På sensommaren blev flygplanet färdigt. Wulf flög in det, och i december 1922 förklades det godkänt. Därmed hade grunden lagts för en industri.

Emellertid tycktes inflationstidens stormar tillintetgöra varje förhoppning på vidare framgångar. Trots de föga uppmuntrande auspicierna slöt sig ett antal män i Bremen år 1923 samman, villiga att finansiera ett bolag för tillverkning av flygplan. Focke övertog konstruktionsarbetet, och Wulf ledde arbetsstyrkan — fyra man! — samt övervakade provflygningarna.

Från denna pionjärtid berättar Focke följande:

När vår annons i fackskrifterna kungjorde att vi med ett 75 hästars flygplan ämnade befördra tre passagerare i sluten kabin förutom föraren, då ljöd fackvärldens skrattsalvor emot oss. Den högt förtjante temperamentsfulle major Siegert, inspektör för flyget under världskriget, förklarade oss tämligen oförblommerat på ett brevkort för vanskinniga. Svarskortet sände vi honom först ett halvt år senare efter det att den nya maskinen på tre dagars tid klarat av "generalprovet". På detta kort stodo endast prestationerna: "Med fyra personer ombord: höjd 1.600 m och hastighet 135 km/tim."

Detta lilla trafikplan, A-16, som lämnade fabriken den 23 juni, var byggt av trä och högvingat samt försett med en Siemensmotor på endast 75 hk. Redan tre veckor efter färdigställandet var det insatt i regelbunden trafik för Bremer Luftverkehrs räkning. Av denna typ såldes 23 flygplan. Med grundandet av Deutsche Lufthansa, som endast upprätthöll trafik på långa sträckor, blev byggandet av mindre trafikplan överflödigt och inställt desför.

Misstänksamheten mot de båda bremerspojkarna höll sig lång tid och visade framfötterna vid varje ny flygplantyps utsläppande i marknaden. Fastän de lyckades sälja en del flygplan utsattes de ofta för intriger och finansiella strider, vilka de emellertid klarade av utan främmande hjälp. I själva verket stärktes firman av kampen. På åtta år sågo de åtta flygfirmer gå omkull, men Focke-Wulf höll ut och växte.

Utmärkande för de flygplan som Focke konstruerade vid denna tid var buktig flykkropp, tjock vingprofil, fribärande enbalkig vinge med snett "avklippta" spetsar.

Typen S-2 var ett högvingat skolplan med sidsitsar. Även tvåmotoriga skolplan skapades, bl. a. Gl-18 och Gl-22, som levererades till den tyska trafikflygskolan.

Samtidigt pågingo konstruktionsarbetena med ett stort trafikplan, den högvingade åttasitsiga A-17 "Möwe" med en 420 hk Gnôme-motor och kropp av stålrohr. Typen användes av Deutsche Lufthansa på de längre linjerna, och särskilt blev de förbättrade typerna A-29 och A-38 populära.

"Ankproblemet" intresserade, och 1930 uppstod typen F-19 a "Ente" med 2 st. 80 hk Siemensmotorer. Planets goda flygegenskaper väckte berättigat uppsende. Som bekant utmärktes "ankprincipen" av att höjdrodret placerats i nosen långt framför huvudvingen, vilken dragits tillbaka till planetens bakre del. De huvudsakliga fördelarna hos denna konstruktion voro att den var spinsäker (höjdrodret hade större anfallsvinkel och överstegrades långt före huvudvingen — automatisk dykning — upptagning) samt att man efter landning kunde ansätta fulla bromsar utan risk för överslagning.

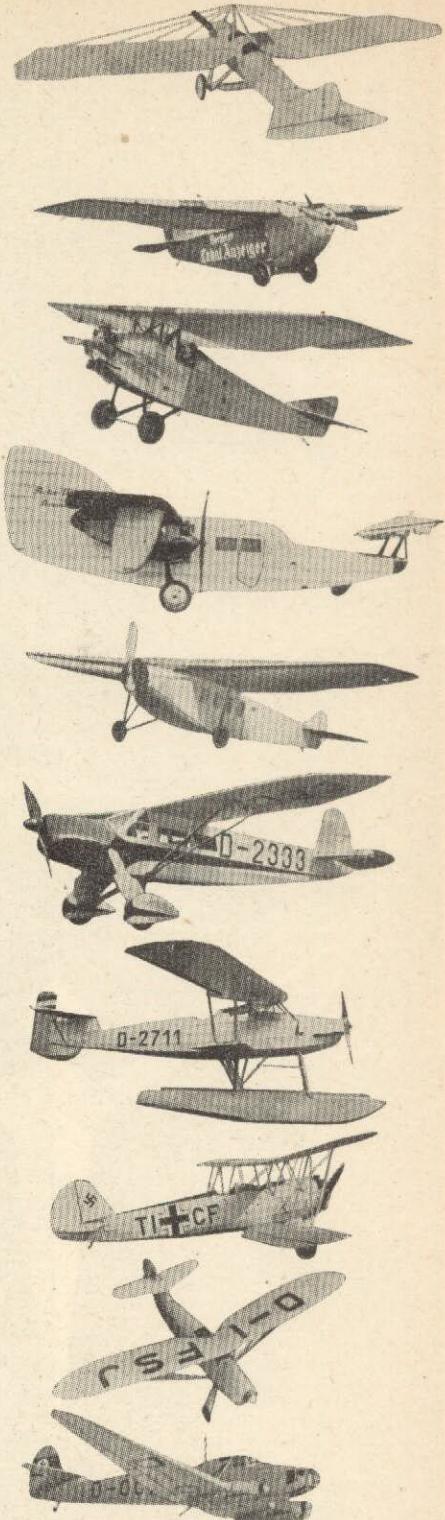
År 1931 utkom typen "Habicht", betecknad A-20, A-20 a och A-28, en utveckling av A-16, vilket även var fallet med "Sperber" som tog 4 passagerare. A-32 "Bussard" var avsedd för 7—8 personer och hade en 310 hk Junkers L. 5-motor. Dessa plan utmärkte sig för synnerligen god driftsekonomi.

Aven biplan byggdes, bl. a. postflygplanet W-4 med flottörer och en 480 hk Bristol Jupiter-motor samt sportflygplanet S-24 "Kiebitz" med 60 hk Siemens Sh 13-motor. Det senare planet uppnådde 1929 flera toppnoteringar, däribland världsrekord på 1.600 km sluten bana, en distansflygning Bremen—Biarritz 1.330 km samt ett världsrekord i ryggflygning på 37 minuter med Achgelis som förare. Till utlandet såldes 20 exemplar av detta plan.

Det närmaste målet för firman var nu att trafikplan skulle nå över 200-km/tim-strecket. Därför byggdes det fyrsitsiga högvingade planeten A-43 "Falke" med 200 hk Argus As-motor. Maxhastigheten blev 255 km/tim och marschhastigheten 220 km/tim. "Falke" var på sin tid det snabbaste planet inom den europeiska trafikflygningen. Ungefär vid samma tid byggdes A-36, postflygplan med 700 hk motor.

Alltid på språng efter nya uppgifter förvärvade Focke-Wulf 1931 licens på Cierva-autogiros och byggde typen C-19 VI "Don Quixote" och senare typen C-30 "Henschrecke".

År 1932 övertog Focke-Wulf Albatross-Flugzeugwerke i Berlin-Johannisthal, i vars lokaler Albatross-firmans tvåsitsiga sport-, skol- och övningsplan L-101 och W-102 fortsatte att byggas. Professor Focke hade 1931 inom fabriken grundat en egen forskningsanstalt, som man nu har att tacka bl. a. för den framgångsrika helikoptern, och som snart blev något i sitt slag enställande. År 1937 blev denna forskningsavdelning självständig under namnet Foc-

Några av Focke-Wulfs flygplantyper, nämnda i artikeln. Uppifrån räknat: A-7, A-16 B, S-2, F-19 "Ente", A-17 "Möwe", A-43 "Falke", Fw 55 W, Fw 44 "Stieglitz", Fw 56 "Stösser" och Fw 58 "Weihe".

ke-Achgelis & Co GmbH i Delmenhorst vid Bremen.

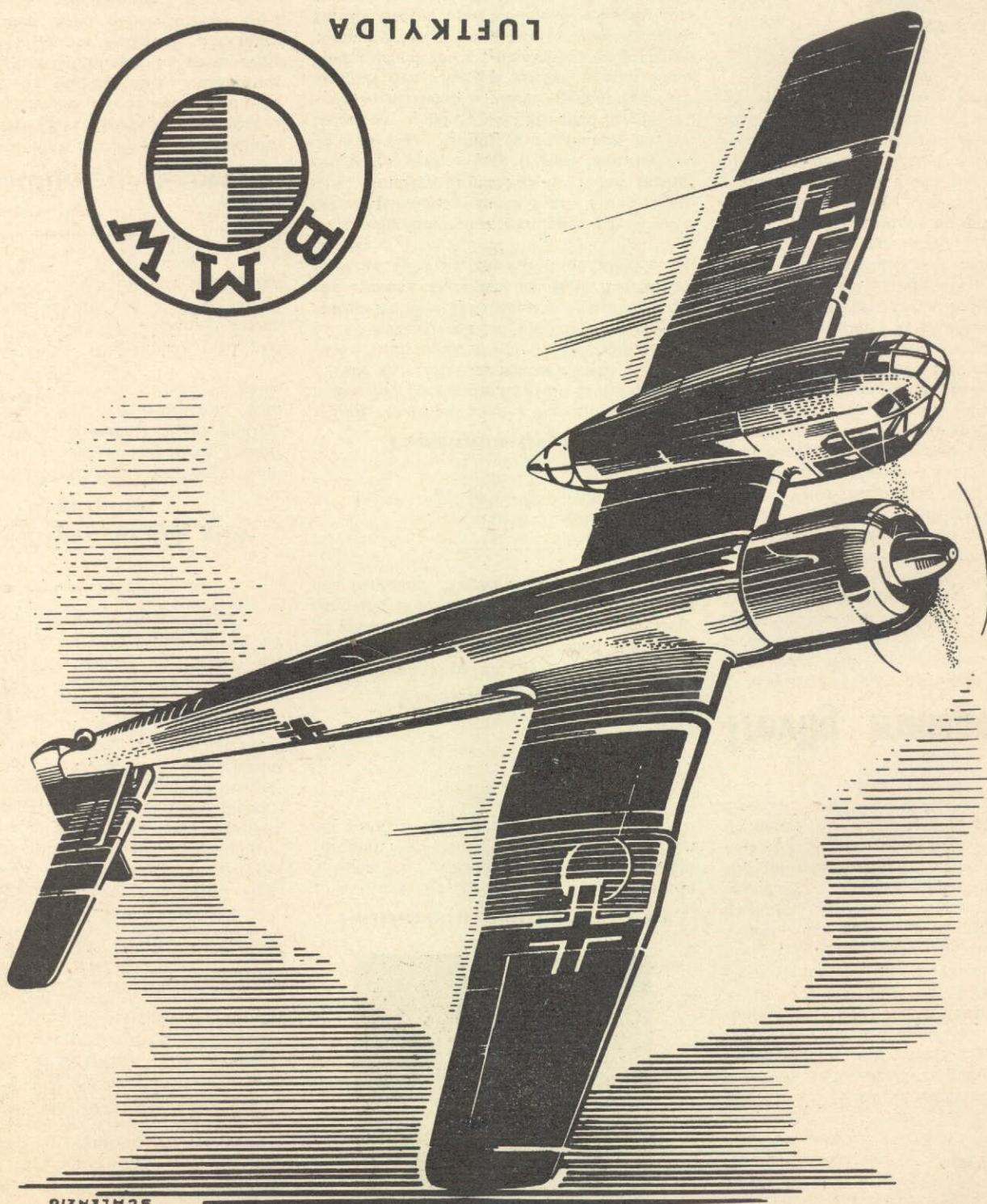
Focke-Wulf AG ombildades 1936 till bolag "u. p. a." och heter numera Focke-Wulf Flugzeugbau GmbH. Som Fockes efterträdare övertog diplomingenjör Kurt Tank den tekniska ledningen av fabriken. Det var rätt man på rätt plats i det väldamma uppsving som den tyska flygningen fick efter återställandet av "rustningsfriheten". Det första planet på hans meritlista var skol- och sportplanet Fw 44 "Stieglitz" med 150 hk Siemens Sh 14 a (Forts. på sid. 26)

DUBBELSTJARMOTORN BMW 801 I BLOHM & VÖSS BV 141

STJARMOTORER

Luftwaffedekla

LUFTKYLDÄ

SCHLEGENZIG

Segelflygdag i Jönköping blev stor publiksuccé

Under tiden 5–9 september anordnade Jönköpings Flygklubb en stort upplagd flygutställning i Idrottshallen. Klubbens nye ordf. överste R. Årman, talade i sitt invigningsanförande om segelflyget såsom ej endast en härlig sport utan även en gärning i fosterlandets tjänst. Han betonade även att Jönköping har stora möjligheter att bli en flygstad. Det gäller att stå rustad när kriget tar slut...

I samband med utställningen, som rönte stort intresse från allmänhetens sida, hölls söndagen den 6 sept. en flott arrangerad segelflygdag. Höjdpunkterna på det rikshaltiga programmet var avancerad flygning av kapten Åhlblom och Stig Fägerblad med två Olympiaplan samt passageraruppstigningar med Sveriges enda Kranich, från Allebergsskolan. Dessutom demonstrerades i stora drag hur glid- och segelflygbildning tillgår, d. v. s. det gjordes A-start med bilbogsering och B-start efter vinsch med glidplan samt C-start med övningssegelplan Grunau Baby.

En synnerligen lyckad flygdag, som Jönköpings Flygklubb hade all heder av. Måtte den dagen bli inledning till en ny storhetstid för tändsticksstadens flyg!

Luftfartsinspektören 50 år

Civilingenjör Tord Ängström passerade nyligen halvsekelsgränsen och blev därvid föremål för omfattande hyllningar från det svenska flygfolkets sida.

69-årig disponent tog glidflygdiplom

Stora ting ha försiggått i Varberg i sommar. Där har nämligen disponent Rudolf Bornebusch, 69 år gammal, börjat glidflyga och klarat proven för A-diplom. Han blev därmed Sveriges och kanske världens äldste aktive glidflygare.

Nu umgås andra flygklubbar med planer att få tag i en eller annan 70-åring, och lära honom samma sak... Man lär så länge man lever, och man blir aldrig för gammal att lära!

Flygflottiljen vid Kalmar

beräknas vara klar att börja sin verksamhet i dagarna. F 12 började uppsättas 1 juli, och sedan dess ha arbetena vid den nya flygplatsen pågått med amerikansk fart. Flottiljens byggnader ha grupperats kring Törneby gamla herrgård, där mangårdssygnaden blivit officersmäss. Chef för F 12 är överstelöjtnant Carlgren.

Det är ekonomiskt att halvsula med

BERGSHUD

Begär därför att få Edra skor sula de med detta slitstarka och smidiga läder, som håller längre.

A.-B. Wilh. Grönvalds Läderfabrik, Ängelholm.

Flyget äskar 230 milj. kr.

Flygförvaltningens medelsäkanden för nästa budgetår följer i allt väsentligt de riktlinjer som uppdrogos av riksdagen för försvarets stärkande under en femårsperiod. I enlighet härmde föreslår flygförvaltningen att ytterligare en eskaderstab uppsättes i Göteborg samt att landets territoriella indelning i flygbasområden fullföljs genom att västra flygbasområdena få en begränsad organisation. Under året skola två nya jaktfottiljer uppsättas, F 13 i Norrköping och F 16 i Uppsala. Dessutom skall den nuvarande kadettskolan på Ljungbyhed bilda den nya flygkadettskolan (F 20) i Uppsala. De sammanlagda medelsäkandena uppgå till omkring 230 miljoner, varav till flygmateriel 182 miljoner. Här till kommer ytterligare omkring 60 miljoner på den s. k. kapitalbudgeten för Flygvapnets byggnader och flygfält.

Trevlig transportvagn

Allebergstävlingarna hade givetvis icke så mycket nytt i segelflygväg att komma med, men en alldel ny konstruktion visades emellertid. Detta var en transportvagn från AB Flygindustri, Halmstad. Vid konstruerandet av denna vagn (ansvarig konstruktör Sigurd Isacson) ha alla fördömar kastats åt sidan, och den innebär sålunda något ur lastningshänseende helt nytt. Vingarna fästas med remmar till trallor på en travers i taket, och kroppen, som sålunda icke kommer i vagnens mitt, skjutes in i ett styrspår på golvet. Man behöver sålunda inte alls gå in i vagnen och bär sådana tunga saker som kropp och vingar. Golvet är helt och hållt klätt med bräder, så att man kan gå överallt inne i vagnen, vilket är en stor fördel. Likaså passar vagnen för alla typer av segelplan och är så rymlig att vid exempelvis en tävling lagmanskapet bekvämt kan få rum med sina sovsäckar i vagnen. Vid långa sträckflygningar är detta av synnerligen stor betydelse. Då vagnen är mycket stabilt byggd och klädd med masonit kan den därtill med fördel användas såsom hangar, detta i synnerhet som den är limmad med vattenfast lim och därför icke tar ger skada av att stå ute året om.

Torslanda flygplats

Den första etappen i den stora utbyggnaden av Torslanda flygfält är nu färdig.

1923 var fältet 36 hektar stort. När det sedan tillbyggdes 1933–35 fick det en yta av 63 hektar, och nu blir det vid färdigställandet hela 112 hektar. Den sista siffran kommer dock inte att gälla förrän om ungefär fyra år, då fältet är klart i sin helhet.

Ombyggnaden har planlagts på så sätt, att startbanorna göras klara först. Den s. k. blindflygningsbanan är redan färdig, och stora delar av de övriga banorna äro på god väg. Blindflygningsbanan har en längd av 1.500 m och bredden är 60 m.

Stora områden utvinnas genom igenanvändning av den vik, som sticker in mot Torslanda, och detta arbete drivs av Göteborgs hamnstyrelse. Bergknallar, som tidigare karakteriseras utsikten vid Torslanda, försvinner nu helt och hålet.

190.000 kr begäras till segelflyget

En besparing på 190.000 kr på anslaget åt privatflyget begär väg- och vattenbyggnadsstyrelsen få använda till understöd åt segelflyget.

Då motorflygning nu kan bedrivas endast i mycket ringa omfattning och då undervisning i segelflygning visat sig äga ett betydande värde för en sefare motorflygutbildning, synes det angeläget att staten medverkar till segelflygets fortsatta utveckling.

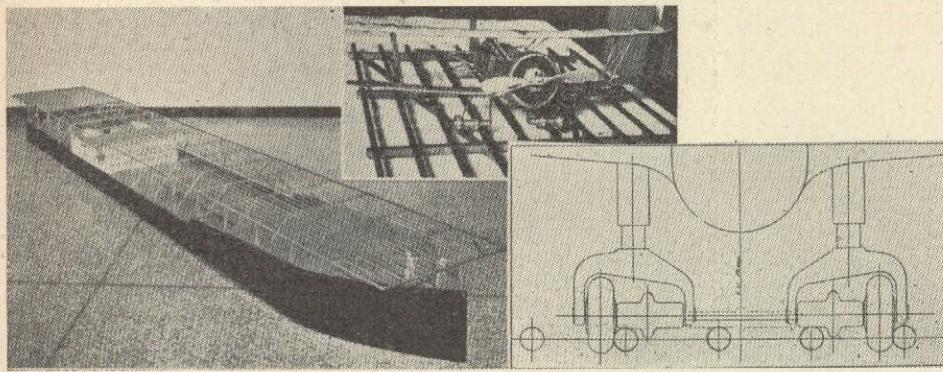

A.-B. Flygindustri's transportvagn. På undre bilden kopplingen till bilen.

MESSERSCHMITT A.G. AUGSBURG

Stålörsdäck förvandlar handelsfartyg till hjälphangarfartyg i U. S. A.

Ett av de intressantaste projektet som framkommit i USA är att medelst en stålörskonstruktion få vanliga handelsfartyg ombyggda till hjälphangarfartyg.

Uppfinnarens avsikt var i första hand att få fram landningsmöjligheter för sina egna plan i en trakt där strängt taget inga naturliga landningsmöjligheter fanns. Då han påbörjade försöken var det inte hans mening att utnyttja projektet för hangarfartyg. Uppfinnaren heter John B. Qwinn och är flygare i Kalifornien.

Qwinn har haft många värdefulla saker att komma med sedan han började sin bana som flygare år 1921. Hans första tanke att på ett enkelt sätt skapa en användbar start- och landningssträcka gick ut på att parallellspänna wire. Senare kom han på idén med stålörer och konstruerade en modell samt visade denna för en vän, anställd vid Civil Aeronautics Administration. Denne fann Qwinns idé tilltalande. Detta var ett enkelt sätt att få fram ett landningsfält för kommersiell flygtrafik i centrum av en storstad och värt allt beaktande. En start- och landningsbana, eventuellt uppbyggd ovanpå hustaken! På grund av konstruktionens lätthet och styrkan hos själva de cylindriska stålörerna skulle inga större ingenjörsproblem behöva uppstå.

Uppmuntrad av detta delgav Qwinn sin uppfinning till firman A. O. Smith, Milwaukee, ett mycket välkänt företag på detta område. Här beräknades spänningssförhållandena och påkänningarna hos själva stålöreren och deras uppbehållande konstruktion. Kopplingar och sammanfogningar utarbetades av bolagets ingenjörer.

I korta drag består landningsdäcket av 9 tums standard stålörer placerade parallellt på 90 cm avstånd från varandra. Femton rör skulle sälunda utgöra en 14 m bred start- och landningsbana — den ungefärliga bredden hos en ordinär tankbåt eller lastbåt. Qwinn anser att detta bör vara tillräckligt för landning. Flera rör kunna emellertid tillfogas alltefter bredden på fartyget. Rörlängden är i allmänhet 6 m.

För att kunna starta med ett flygplan från denna stålörskonstruktion måste landningsstället omändras en aning. I stället för ett vanligt hjul på vardera sida av landningsstället finns dubbelhjul, av vilket det ena har större diameter för

landning på marken och det andra mindre diameter. En rulle med samma bredd som rören avskiljer de större och mindre hjulen, och innanför de mindre hjulen finns ytterligare en rulle med samma bredd som den inre.

Genom att välja detta lämpliga mellanrum mellan hjulen träffas rören vid landningen av de två större hjulen eller de två mindre, och flygplanet glider automatiskt ner på rullarna på grund av rundningen både hos hjulen och rören. Naturligtvis kan det inträffa att planet omedelbart landar på rullarna, varvid glidningen på några få centimeter från hjulen till rullarna uteblir. Nämnda glidning är ingen ting som skadar planet, då påfrestningarna kunna vara lika stora och kanske större på ett gropigt och nerblött fält. Då planet kommer ner på rullarna tjäna hjulen som flänsar på vardera sidan om röret, vilket gör att planet inte kan bringas ur sin kurs eller komma i ground loop även om däcket skulle luta 30° eller något mera. Sporrhjulet består av ett vanligt sådant sätt en rulle på vardera sidan.

Qwinn anser att den största fördelen med hans uppfinning är dess obetydliga tyngd samt lättheten att anskaffa byggnadsmaterialet. En annan ovärderlig förtjänst är att det går synnerligen snabbt och enkelt att montera upp landningsdäcket. Stålöreren är av en typ som framställas av flertalet järnbruk.

Det andra världskriget började med huvudvikten lagd på armén och flyget. Dessa vapenslag dominade i striderna om Polen, Norge, Holland, Frankrike, Balkanstaterna, Kreta m. m. Flottan engagerades i konvojtjänst.

I och med Japans inträde i kriget ändrades situationen. Anfallet på Pearl Harbour visade betydelsen av flotta och flyg i förening. Operationerna i Malaya och anfallet till lands på Luzon utgör ett ännu tydligare belägg för detta påstående. Det var uppenbart att huvudvikten fortfarande måste ligga på armén, men lika klart var det att intet kunde vinnas utan ett effektivt stöd av flyg och flotta. Därmed sades dock icke att landbaserat flyg skulle spela en underordnad roll. Överlevande på "Repulse" och "Prince of Wales" kunde intyga detta... USAs flygande fästningar sägas visserligen öka sin verksamhet alltmera för varje dag, och med sin

stora aktionsradie nå de längst ut över Stillahavet och Atlanten. Men för skyddet av hundratals små och stora ör varamt för konvojering av transportfartyg av olika slag fordras hangarfartyg, påpekas det från amerikanskt håll.

Denna nya fas i kriget har väckt vederbörlig uppmärksamhet, och många försök ha gjorts att lösa det brännande problemet. Hundratals uppfinningar ha patent sökts i USA, och alla ha givetvis trott att de sluttigt kluvit den gordiska knuten, d. v. s. flygplans landning på skeppsäck. Det är emellertid Qwinns lösning av hangarfartygsfrågan som vunnit det största beaktandet, och många experter, som varit i tillfälle närmare skärskåda den, ha uttryckt sin beundran för denna stålörskonstruktion.

Uppenbart behöva de allierade hangarfartyg och detta så snart sig göra läter. Om Qwinns uppfinning håller vad den lovar torde det också bli tämligen lätt att skapa en stor flotta hjälphangarfartyg för att skydda alla punkter i de oerhört spridda allierade besittningarna över hela världen.

B. K.

FLYGETS INKÖPSKÄLLOR

BILREPARATIONER

ÖSTERSUND: Mårtenssons Bil- & Smidesverkstad Eftr. Tel. 448, 3436.

BRANDREDSKAP

HALMSTAD: Brissmans Brandredskap, Köpmansgatan 31. Tel. 3333.

FOTOGRAFER

ÖSTERSUND: Lingsells Foto, Prästgatan 24. Tel. ateljén 531, fotomagasinet 3531.

FÄRGER och FERNISSOR

MALMÖ: A.-B. Färgverken, Torngatan 11. Tel. 258 18, 284 44 (Sthlm 52 11 82).

ÖSTERSUND: A.-B. Östersunds Färghandel, Storgatan 19. Tel. 423.

GLAS och PORSLIN

ÖSTERSUND: Karlssons Glasmagasin Handelsbolag, Storgatan 30. Tel. 11, 148.

JÄRHANDLARE

ÖSTERSUND: A.-B. Nya Järnhandeln i Östersund, Prästgatan 36. Tel 951, 303, 403.

KORGAR och KORGARBETEN

ÖSTERSUND: C. H. Olausson, Stora Torgat. Tel. 14.

OPTISKA ARTIKLAR

ÖSTERSUND: A.-B. Karl Friman, Ur- & opt. aff., fotograf. artikl. Storgatan 27. Tel. 249.

OVANSMÖRJOLJA och -APPARATER

MALMÖ-LIMHAMN: C. & S. Clementson (Speedoil, Speedoiler). Tel. 516 00, 516 01.

SKODON

ÖSTERSUND: A.-B. Neumans Sko- & Läderaffär, Storgatan 35. Tel. 149.

SKRÄDDERIER

ÖSTERSUND: Ol. Olssons Civil- & Militärskrädderi, Storgatan 27. Tel. 111.

SNICKERI- och TRÄFÖRÄDLINGSALSTER

ÖSTERSUND: Östersunds Träförädlingsalster, Köpmangatan 6. Tel. 470.

STÅLMÖBLER

MALMÖ: D. S. Stålmöbelfabriken S. Jönsson A.-B., Industriegatan 14–18. Tel. 175 72, 241 45.

TVÄTT- och STRYKNING

ÖSTERSUND: Svensons Tvätt- & Strykninrättning, Storgatan 6. Tel. 1118.

EIAIT

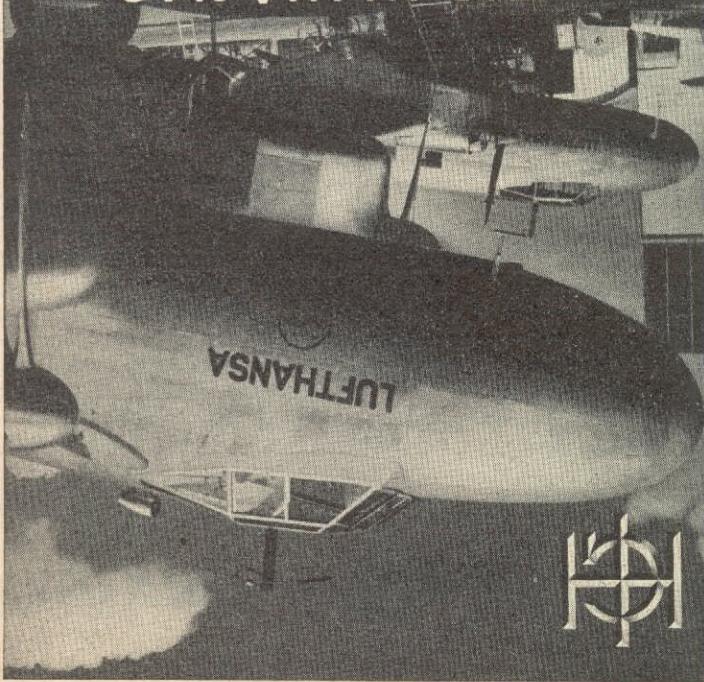
Transportflygplaner

Representant: H. Edwards & Co. AB, Göteborg · RTI 06.56, T 155 27
VORM. LUDW. MOHLING · SCHWERTE (RUR)
GUTHOFFENGSCHUTTE ABT. SCHWERTE

GHH

av lati- och tungmetaller
för flygmaskinindustrien

NITAR AV ALLA SLAG

Betalad annonsplats
av firma intresserad för
flygets popularisering

PRÉA-Gesellschaft, Müller & Neumann, JENA Tyskland
Specialfabrik för fidsenliga färgsprutningsapparater

10.000-fatl beprövad!

Dess erkända fördelear:
av erfarna packmästare
dåro synnerligen uppskattade
typlik, enkel konstruktion,
prydlig, jämn och effektiv
färgstråle med ypperligt
absolut tillförlitlig, praktiskt
ytresultat,

PRÉA-Sprutpistoler

ENGELSKT SLAGNUMMER:

Tunga bombplanet AVRO "LANCASTER"

Det har sagts att Englands nya tungbombara Avro Lancaster skulle vara en fyrmotorig version av den tvåmotoriga Avro Manchester. Detta är nog inte fullständigt riktigt, ty Lancaster måste betraktas som en helt ny typ. Vissa ytter konstruktionsdrag går igen hos båda typerna, ty det skulle varit en förlust av arbete om man inte tagit fasta på vunna erfarenheter. Man frågar sig helt naturligt vad som gjort Lancaster till ett av de bästa tunga bombplanen i världen. Någon märkvärdig konstruktion är Lancaster inte, utan den karakteriseras av vanligt sunt förflyft, vilket är en del av ett antagbart svar på frågan. I själva verket är Lancasters huvuddrag enkla och solida, vilken även Mr. A. R. Dobdon, chef för Avros fabriker gärna medgiver. Det kan han ju också kosta på sig med tanke på den berömmelse flygplantypen fått vid sommarens raider mot fastlandet.

En utmärkande detalj hos Lancaster är det väldiga bombmagasinet, som ger möjlighet att medföra, som det uppges, fyra gånger så mycket bomber som liknande typer vid krigsutbrottet. I detta magasin lär enligt de senaste meddelandena placeras den tyngsta bomb som kommit till användning i detta krig.

Bränslebehållarna i vingarna är byggda efter enklast tänkbara metod, och sidostyckena (se skissen) är endast svetsade till tanken.

Flygkroppen är delad i fyra partier för att underlätta installation och utrustning. Varje del slutar med en L-formad sektion, och två sektioner kunna förenas med ett antal korta bultar.

Ett intressant drag i Lancasters konstruktion är att motorerna är hängande. Den till synes största fördelen härav är att motorbalkarna är fästa vid vingbalkarna, varför icke hela motorgondolen behöver inbyggas i vingen. Detta underlättar bland annat motorbyten i avsevärd grad. De ytter motorgondolerna fästas medelst tre bultar. Även motorer av olika typ kunna installeras med ett minimum av förändringar. De hängande motornerna av märket Rolls-Royce Merlin är även gynnsamma ur aerodynamisk synpunkt. Hit till har det allmänt ansetts att motorplacering i linje med vingens framkant ger minsta motstånd. Nyare argument förneka detta. Man menar att varje motstånd på vingens översida måste förorsaka en störning av propellerströmmen, vilken vid större anfallsvinklar skulle förorsaka en tidigare avlösning av luftströmmen med ogynnsam verkan.

Dispositionen av utrymmet i Lancaster är smidigt genomförd. Tillträde till planet sker genom en dörr på högersidan strax framför stabilisatorn. Flygkroppens höjd över marken är avsevärd även vid stjärtpartiet, och för att lättare komma ombord måste stege användas. Durken i bakre delen av kroppen är jämn, och det är ganska högt i tak, vilket underlättar kommunikationerna mellan besättningens platser.

Lancaster skiljer sig från andra tungbombara däri att den icke har dubbelkombinering. Ombyte av förare sker så snabbt att det ur både vikts- och utrymmessynpunkt är onödigt med dubbel uppsättning kontroller.

Besättningen är jämförelsevis fäältig och består av kapten, andrepilot, navigatör (även bombfällare), två radiotelegrafister (även ksp.-skyttar) och en speciell ksp-skytt.

Bestyckningen är omfattande och utgörs

av tio ksp, av vilka två ksp finns i det främre tornet, två i rygg tornet, två i buktornet och fyra i aktertornet. Tornen manövreras hydrauliskt.

De viktigaste data är:

Flygvikt c:a 30.000 kg

Max. hast. c:a 480 km/tim

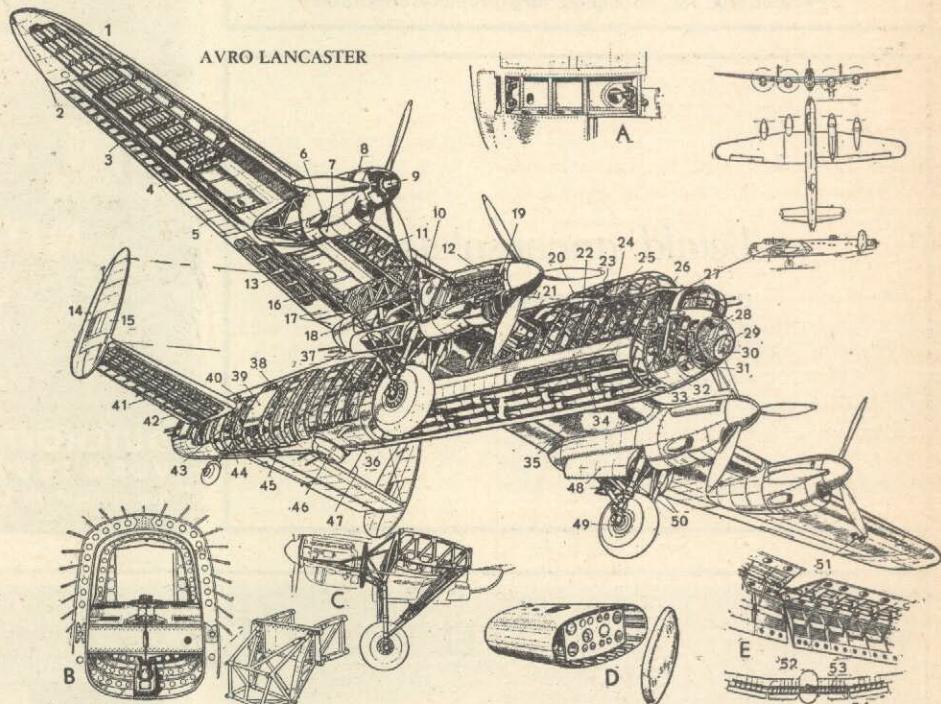
Teor. längsta flygsträcka c:a 4.800 km

Största bränslemängd c:a 9.000 liter

Spänvidd 30,6 m

Längd 21 m

Höjd 6 m.

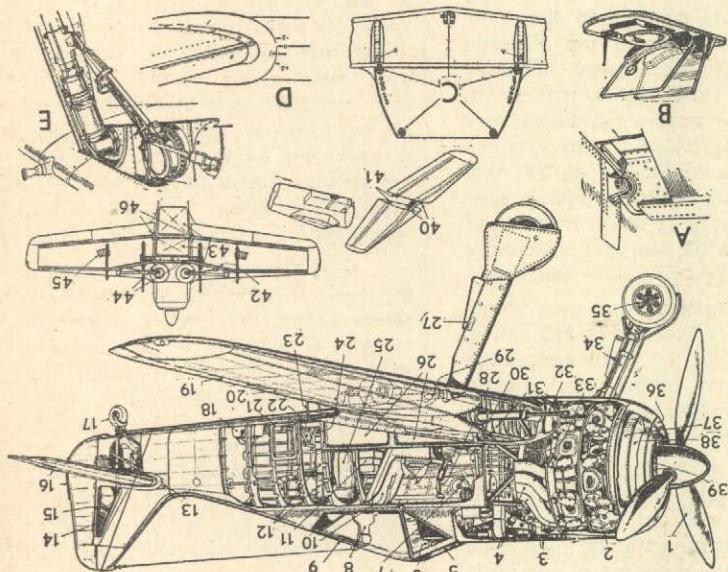
Genombruten teckning över Avro Lancaster samt detaljskisser. Siffrorna beteckna:

1. Positionsljus.
2. Lanterna för formationsflygning.
3. Skevningsroder.
4. Trimroder.
5. Trimroder.
6. Luftintag med avisningsanordning.
7. Luftintag för kylaren.
8. Rolls-Royce Merlin XX, 12-cyl. vätskekyld radmotor.
9. De Havilland ställbara propellrar.
10. Gummibåt stuvad i vingmittstycket.
11. Främre huvudbalk.
12. Avgasrör.
13. Bränslebehållare.
14. Sidoroder.
15. Fena.
16. Bakre huvudbalk.
17. Vingklaff.
18. "Domkraft" för indragning av landningsstället.
19. Oljekylare.
20. Astronomisk observationsplats.
21. "Centralvärme".
22. Radiotelegrafistens plats.
23. Pejlråm.
24. Navigatörens plats.
25. Specialfönster för observation.
26. Förarplats.
27. Ventilator.
28. Auto-pilot.
29. Avisningsanordning.
30. Bombfällarens vindruta.
31. Bombfällarens plats.
32. Lucka.
33. Flygkamera.
34. Huvuddurk.
35. Skyddsplåt för bränslebehållare.
36. Släpantenn.
37. Rygg tornet.
38. Transportbana för ammunition till aktertornet.
39. Dörr.
40. Utlösning för gummibåt.
41. Trimroder.
42. Trimroder.
43. Första förband, åtkomligt utifrån.
44. Toilett.
45. Signallanternor.
46. Undre ksp-torn.
47. Jordledning för flygplanet på marken.
48. Luckor för landningsstället.
49. Hydraulisk hjulbroms.
50. Oljestötämpare.
51. Infällbara landningsljus.
52. "Domkraft" för vingklaffar.
53. Huvudstötstång för manövrering av vingklaff.
54. Stötstånger.
- A. Fenans infästning till stjärtpartiet.
- B. Kroppssektion vid stjärtpartiet. Obs. stabilisatorbalk och det icke indragbara sporrhjulet.
- C. Principskiss över motorns och landningsställets infästning i motorgondolen. Obs. den enkla konstruktionen.
- D. Bränslebehållare.
- E. Konstruktions- och principskiss för vingklaffarna.

JAKETPLANET EDITIONS WULF EW 190

TYSKT SLAGNUMMER:

och skjutande gevär med propellerfjäst, tva
20 mm Oerlikonkanoner nätgat i linjer ut på
vingspannens under del i vingens och
skjutande understöd propellerfjäst, samt två
motorer och med en eldriftsgrad 7,92 mm ksp ovanpå
motorn och med en eldriftsgrad 1,100
skott per minut. Masserkanonerna avtrycks
950 skott per minut. Alla vapen är fyra
på elektrisk väg.

FOCKE-WULF FW.190.A.3

Gennomburten teknikning över Focke-Wulf Fw 190 A 3 samt detaljställsässer.	De engelska facskrämmen på flyglets om-
råde sätta att Fw 190 är en utmärkt pro-
dukt och utan tvivel representerar ett vär-
vitt tillskott för Luftwaffe. Man kan
inte förmöga att Planetets stridsflygengenska-
per avr ammarhinksvärt stora, vanndbar-
heten är fulländad och Planetets reagerar
billxtsnabbt för roderutslag. Mellan 3.000
och 7.000 m höjd miste den betecknats som
detaljerna de bärsta tyskarna ha framställt i denma-
sa hujder anses den emellertid delvis un-
derliggande i jämför med Me 109 F. 1, som har en 15
rustats med en 20 mm automatkakanon och
två ksp eler Me 209 F. 2. som har en 15
mm Mauser-kanon och två Rheinmetall-
Borsig ksp, är bestyckningen på Fw 190
mycket kraftigare. Den besättar av fyra ka-
noner och två ksp vid eldröret längst framskjutet
27. Landningsställsässen.	1. Stabilbar propeller.
28. Spak.	2. Motor BMW 801.
29. 20 mm Oerlikon-kanon.	3. 2 st. 7,92 mm ksp.
30. Fotpedal.	4. Avgasrör.
31. Framre vingbalk.	5. Skottskär vindrata.
32. 20 mm Mauser-kanon.	6. Reflektorskäfte för ksp.
33. Luftintag.	7. Vev för huvven.
34. Oljetostdamplare.	8. Pansarskydd.
35. Hydraulisk hydraulroms.	9. Skide-over.
36. Stabilbar luftintag för oljebehållare.	10. Förarplats.
37. Oljebehållare.	11. Batteri.
38. Oljeflykylare.	12. Radiopapparatur.
39. Stabilbar intag.	13. Anordningar för inställande av sta-
bilisatorerna antallsvinkel.
40. Framre intastning till kroppen.	14. Inspektionslucca.
41. Bakre intastning till kroppen.	15. Landningsanordning för sport-
vagn.
42. Vingbalk. Obs. ny typ.	16. Trimplatta.
43. Branslebehållare.	17. Handbaggar sportvagn.
44. Ammunitionspalats för Mauser-
kanon.	18. Kompas.
45. Ammunitionspalats för Oerlikon-
kanon.	19. Skevingsstyrder.
46. Bakbalkens intastning vid kroppen.	20. Vingklattnar.
A. Vingens moteras till kroppen med
delst buntar.	21. Lukka.
B. Reflexskäfte av ny konstruktion.	22. Plats för startvagn.
C. Motorinställning.	23. Landbar antallsvinkel hos stabilisator.
D. Stabilbar antallsvinkel hos stabilisator.	24. Generator för radioen.
E. Detaljskäfts över landningsställsässer.	25. Bagageficka.
F. Tillskär tillställt under branslebehållare.	26. Tillskär tillställt under branslebehållare.

Engelsmannen, som varit i tillfälle att
ungefärdigat planeta basde studera och provtägga det
punktter att komma med. Framst ha de-
rars studier gällt presens och beväpnings-
stads Fw 190. Härstigenan och beväpnings-
stads liggda vid 520 km/tim, men på 6.000 m
öppnar planeta vid 120 km/tim. Fw
hösten i sammma "höga klass", ty planetas-
tigheten är ca 120 km/tim. Fw
världshögsta hället sig kring 200 km/tim, och
190 utmärker sig genom en svartaffär god
tillverkningssättning i samband med kompresor och upp till
900 km/tim. Dock står landningshastig-
hetten i samma "höga klass", ty planetas-
tigheten är ca 120 km/tim. Fw
Lokcheed "Lightning".

Konstruktoren avsikt var att få fram en så aerodynamiskt ren utformning som möjligt, och att världens flygfolk är ens om att han lyckats i sitt uppstått. Inga ytterligare storra den ytterst komiskevent med en sådan sak som fasteget är helt genomgördas strömlingsförmen. Till och skänka minsta möjliga friktionssyta.

FT har tidigare ett par gånger i korthet beskrivit Focke-Wulf Fw 190, men ytterligen detaljer är o sakerligen väldkom-
ma för varå läsare.

Konstruktions- und Designprozesse an den Hyg. Säcke-

Da detta plan rönt startat mittsesse train
säsväl lekmäns som facmeknins sida är det
måta presenterade att i detta nummer kunn
oss en stor glädje den första geromburtna
med tekniken i svanks dress av den mva äkta-

some aerodynamiskt uttöraende.

BMW 801 på 1.600 hk men har trots detta
betygget kring den ovala ligga starika motorn,

med att hett enkelt konstatera att det upp-

Wulf "Concord" och Fw 189. Mest traffan-

Kurt Tack, Willen även skapat Focke-Wulf 190. Konstruktor är diplom.

Lett dagens ljus är den tycka Focke-

En av de mest intressanta faktiplan-konstruktioner som på senare tiden

VI PRESENTERA:

Stig Bjarnholt,
flygdirektör, ordf. i Västerås Fks
motorsektion, klubborgansatör.

Aren 1937–38 blev en vändpunkt i Västerås Flygklubbs historia. Dittills hade klubben levt på lånade flygplan för sin motorflygbildning. Då kom emellertid ingenjör Bjarnholt till klubbens motorsektion och blev genast dess ordförande. Han var den man som klubben behövde. Under hans fyråriga verksamhet som ledare och organisatör har klubben gått raskt framåt och kan nu skryta med att vara ensam ägare till tre motorflygplan.

År 1937 blev Bjarnholt flygningenjör vid den nyuppsatta tunga bombflottiljen i Västerås. Föga anade man då att ing. Bjarnholt vid sidan av sin ansvarsfulla befattning skulle hinna ägna så stor tid åt det civila lokala flyget. Att hans intresse fanns visste man från hans tidigare verksamhet inom Aerotransport. Bjarnholt blev den drivande fjädern. Han skaffade flygklubben en flygplanpark på tre svenska byggda maskiner, typ GV-38, som gav klubben en god ekonomisk grund genom ett klokt val av flygplantyp för en liten klubb.

Men inte endast i materiel- och ekonomiskt hänseende har flygdirektör Bjarnholt stor del. Även inom klubbens hela organisation har han nedlagt ett stort oegentligt arbete. Hans vakna öga för framtida utveckling i förening med den optimistiska framåtandet som är Bjarnholts karakteristiska drag har gjort att hans snabba och klara besked i olika spörsmål blivit tongivande.

Bjarnholt har också hunnit med att ägna segelflygets materielfråga en prövning. Tillsammans med andra flygningenjörskollegor har han under sista året undersökt möjligheterna att skaffa oss en inhemska konstruktion av glidplan.

Flygdirektör Bjarnholt flyttar i dagarna från Västerås på grund av att Flygvapnet behöver honom i en högre befattning. Därmed avträder han också sin plats inom flygklubbens styrelse. Han kommer att saknas i många avseenden. Måtte flygdirektör Bjarnholt även i fortsättningen vara till nytta för det svenska civilflyget både som organisatör och flygteknisk rådgivare!

M n.

VID SEGELFLYGTÄVLINGARNA på Alleberg hade jag lyckats vinna 1.000 m i höjd — det var under målflygningen till Jönköping — och skulle således ha klarat silver-C-höjden samtidigt som sträckan, om inte min barograf hade hakat upp sig innan tophöjden var registrerad. Något ytterligare tillfälle att göra mitt sista prov för silver-C uppade sig inte under tävlingsveckan. Min semester sträckte sig emellertid även över den följande veckan, och eftersom jag fått löfte att låna KSAKs Olympia SE-SAI, vilken förvarades på Bromma, hade jag vissa möjligheter att klara provet, om vädret blev lämpligt.

Måndagen den 27 och tisdagen den 28 juli gingo med strålande termik men något för stark vind för att jag skulle kunna räkna med att hålla mig inom Brommas för segelflygning tillåtna område. Väntetiden användes emellertid till komplettering av Olympians instrumentutrustning med en längdlutningsmätare, ett instrument som man har god nytta av vid blindflygning i moln — vilket jag trotsigen måste pröva för att klara silver-C-höjden.

Onsdagen den 29 juli kom med precis det väder jag önskade: kraftig termik och nästan vindstilla. Eftersom Stockholms Flygklubb hade en lvflygning i lagom tid kunde jag få flygstart och således säkrare räkna med termikanslutning.

Starten gick kl. 11.12, och kl. 11.18 kopplades jag loss på c:a 550 m höjd ungefär mitt över flygfältet. För att markera losskopplingshöjden på barogrammet dök jag 30–40 m och steg åter med överskottsfartens hjälp. Jag fick omedelbart anslutning till termik och steg med 1,5–2 m/sek till molnbasen, vilken låg på c:a 1.200 m höjd, men lyckades inte komma högre i det området jag då befann mig. Jag hade drivit med vinden ett stycke och flög nu över Karlberg och Kungsholmen. Efter en stunds nästan resultatlöst sökande i den närmaste omgivningen började jag se mig om efter ett bättre moln och fick också syn på ett sådant. Det såg bra ut med mörk, plan undersida och en hög, kraftig topp. Kurs direkt på den molngubben utan hänsyn till att höjdmatären stadigt sjönk, 1.000 — 900 — 800 m. Molnet låg NV Bromma flygplats, och jag närmade mig det området där uppvinden borde börja göra sig märkbar. Höjdmatären kröp allt längre ned, 600... 500 m.

Plötsligt får jag syn på en mås som ligger och cirklar c:a 100 m under och ett stycke till höger om mig. Där finns alltså uppvinden. Jag styr ditåt. Alldeles riktigt — variometern börjar visa stigning... först 1 m och sedan 1,5 m. Termiksväng åt vänster. Stigningen minskar något men håller sig därpå konstant en stund. Efter några varv rör sig stigmätarvisaren lite uppåt på ett bestämt ställe varje varv. Planet ligger tydligt inte riktigt mitt i uppvindsområdet. Efter korrektion till bästa möjliga läge, d. v. s. en snäv cirkel kring uppvindsområdets centrum, visar variometern 3,5–4,5 m stighastighet.

Stigningen fortsätter upp till molnbasen och in i molnet med samma hastighet. Det blir emellertid besvärligt att under blindflygning hålla flygplanet i rätt läge och hastigheten konstant under den snäva

SVENSKA HÖ

med

svängen. Efter en kort rakflygning, då jag stabiliseras hastigheten och får normala värden på övriga instrument, går jag på nytt in i sväng, nu med något större radie och med mindre lutning. Stighastigheten blir kanske något lägre, men det är i alla fall lättare att hålla flygplanet under kontroll i en normal sväng än i vertikalsväng.

Efter 200–300 m stigning i molnet börjar det regna. Stora tunga droppar smarra mot vindrutan, och när jag tittar ut på vingen har framkanten belagts med ett lager isbark, 2–3 mm tjockt och 60–70 mm brett. Även vindskyddet blir isbelagt, och efter en stund är också hastighetsmätarens venturirör igenisat. Mätaren upphör därmed att visa flyghastigheten.

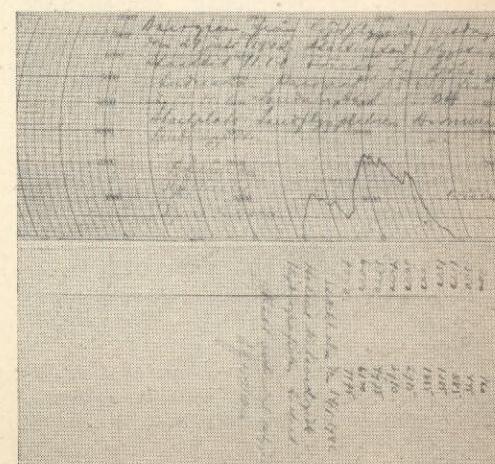
Det går emellertid bra att flyga blind även utan hastighetsmätare. Ljudet av fartvinden samt längdlutningsmätaren är fullt tillfredsställande "ersättninginstrument" för hastighetsmätaren, och eftersom isbildningen inte tenderar att öka alltför hastigt finns ingen anledning att dra sig ur spelet.

Flygningen fortsätter med god stighastighet inuti molnet tills tophöjden är nådd. Ett par gånger går jag ut ur molnet för att kontrollera att jag inte driver alltför långt bort från Bromma — samt för att beundra utsikten...

Sedan jag konstaterat att jag inte kunde nå större höjd än den jag redan fått

Ing. Björn Andersson och hans barogram.

Framtidens privatflyg

Hur sportflyget i framtiden kommer att gestalta sig är vanskligt att söka förutspå. Man kan dock utan vidare fastslå som säkert att sportflyget får en glänsande framtid. Inte ens i de krigförande länderna ha konstruktörerna vilat sina verksamma hjärnor, och ständigt utkomma nya sportplantyper.

Sportflygarnas önskemål i fråga om nya plan variera avsevärt. Här spela många faktorer in, bl. a. flygarnas olika temperament.

I den franska tidningen "L'Air" återfanns för någon tid sedan en artikel som dryftade de kommande sportplantyperna. Som grund för artikeln låg en förfrågan till tre franska sportflygare, däribland en kvinnlig. De typer som föreslogos voro: 1) enmotorigt sportplan med svag motor, 2) d:o med tämligen stark motor och 3) ett tvåmotorigt sportplan.

1. Det första planet skall ha en motor på 60–80 hk, lågvingat och med ihopfällbara vingar för transport och hangarerings. Sitsarna böra vara bakom varandra, täckta eller öppna, och dubbekommando bör finnas. Marschhastigheten på 1.000 m höjd skall bli 160 och landningshastigheten absolut inte mer än 65–70 km/tim. Teor. längsta flygsträckan 1.500 km och topphöjden 5.500 m.

Framtidsbild: sportflyg i badbyxor. Flygaren i badrocken är FTs ekonomichef, fanj. Eric Bjurhovd. Hedemora Flygklubbs ordf. ing. Magnus Ramström är intresserad hjälpare vid propellern.

bör vara lågvingat monoplan. Hastighet c:a 300 km/tim på 1.000 m höjd. Landningshastighet 80–90 km/tim. Teor. längsta flygsträckan 1.500 km och topphöjden 5.500 m.

3. Det sista planet skulle ha två motorer på sammanlagt minst 400 hk samt bör kunna medföra 4 passagerare plus besättning. Dessutom utrymme för c:a 100 kg bagage. Bland utrustningen borde finnas kortvågssradio. Planet skall vara lågvingat samt av helmetall. Lämplig marschhastighet 300 km/tim, landningshastighet högst 100 km/tim. Flygsträckan bör hålla sig kring 1.500 km och topphöjden ej understiga 6.500 m. Dessutom bör planet vara utrustat med blindflyginstrument samt andra moderna instrument för navigeringen.

61-årig USA-mormor flyger eget sportplan

Anmäler sig som frivillig flygare i Civil Air Guard

(Privat till FLYGTIDNINGEN.)

Den verkligt tidsenliga mormodern bor i Amerika. Hon heter Mrs. Wallace Cohoe och är 61 år gammal. I somras lärde hon sig flyga efter att under många år ha tjatat på sin make för att få hans benägna tillstånd. Hennes argument, att flygningen är ett säkert fortifikationsmedel samt att man knappast blir för gammal att lära sig konsten, hade till slut avsedd verkan.

När hon tyckte sig vara fullfjädrad köpte hon en Cub och började kajka omkring i luften. För att inte komma alldeles i skuggan voro snart också hennes dotter och måg tvungna att börja ta flygktioner...

Mormor Cohoe hade emellertid fått blodbad tand, och när Civil Air Guard uppsätts som en del av borgmästare LaGuardias civila försvarsprogram, lyfte hennes flygplan från Yonkers flyghamn med kurs på New York. Där landade Mrs. Cohoe flott mellan båtarna och det andra bråtet i hamnen och tog sig in till flyghamnen vid Wall Street. Därpå skyndade hon sig att ställa sitt flygplan och sina tjänster till förfogande som frivillig i Civil Air Guard. Och nu är hon som bäst i färd med att patrullera över öde kuster, dammbyggnader, oljeledningar eller brandhotade skogsområden.

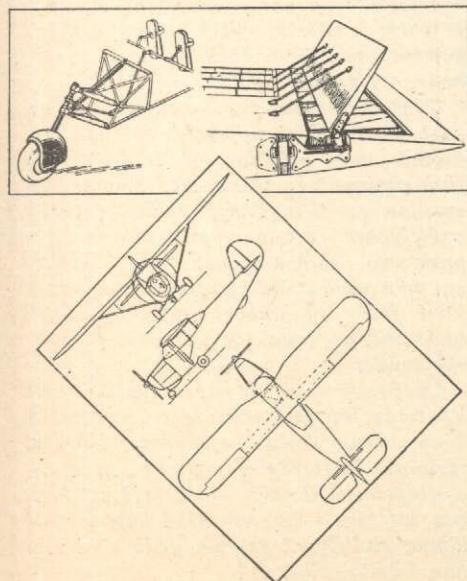
En mormor med ruter i! Hon har visat vägen för framtids mor- och farmödrar...

För framtida segelflygare

PAYNE "GUARDIAN" - senaste trehjulingen i USA

En flygplantyp som — trots att den är högvingad — skulle kunna göra anspråk på att inräknas i minsta kategorien av framtidsportplan är Payne "Guardian", konstruerad av ing. J. H. Payne, Peterborough, USA. Planet är även tillåtet för avancerad flygning. Byggnadsmaterialet är trä och metall.

Payne "Guardian". Överst t. v. noshjulets manövrering. T. h. vingklaffen utfälld.

Vingen är rektangulär med avrundade spetsar, har två balkar och förstärkes invärdigt med extra diagonalsträvor. Torsionsnäsan är av plywood men vingen i övrigt klädd med duk. På undersidan av vingen finns klaffar. Skevningsrodren är statiskt och aerodynamiskt utbalanserade, och deras byggnadssätt är stålörerbalkar och träsprylar. Flygkroppen är av svetsad stålörerkonstruktion med träspant samt dukklädd. Sittplatserna är bredvid varandra med dubbekommando. Två dörrar finns.

Höjdrodret, huvudsakligen rektangulärt, sitter i höjd med kroppens överkant och förstagas till fenan med två stötter.

Landningsstället är trehjuligt och mycket lågt. Noshjulet är fäst direkt under motorn. Denna är en Cirrus "Minor" på 80 hk.

Data och prestanda:
spänvidd 10,1 m
längd 7,1 m
höjd 2,6 m
vingyta 13,5 kvm
tomvikt 380 kg
flygvikt 615 kg
vingbelastning 47 kg/kvm
effektbelastning 6,8 kg/hk
maxhastighet 193 km/tim
marschhastighet 160–170 km/tim
landningshast. med klaffarna helt ute 64 km/tim

Hur många stora sjöar finns det i vårt land, och hur många av dessa ha branta, höga stränder? Otaliga, och här finnes ett oändligt antal hang. Med segelplan utformat som flygbåt kan man landa framför ett sådant hang om vinden mojar, varvid ingen risk för materielens uppstår. Ovanstående typ, Jacht 71, kanske blir vanlig inom framtidens svenska segelflyg. När en del fördamar utrotats och flygplanen gått ner till normalt pris...

topphöjd 4.250 m
flygsträcka 800 km
stigförmåga 245 m/min.

PT. 10. 42. 333

HERMÖDS, SLOTTSGATAN 32B, MÄLMO

Om Ni bar energi och utvälligheter,
om Ni är beredd att göra en egen insats,
kan Ni med Hermods hjälp nå glänsande
resultat. Det har tio röntgenstråls här-
med sellever visit prov på.
Hermods kusser ger praktsikt verande åt prak-
tiskt folk. De är lättlästa och intressanta och
likväl grunderiga och imsteruktiva. Ni studerar
undrar ledning av skickliga larare. Ni far en
varvsavbeteer. Ni kommer att bli förvändad över
det mätt av kungskaper Ni far för den laga
kurstavgriften. — Ett betyg från Hermods är väl
sett i förteckningsarketer. Man vet, att den som
kan visa upp det, har fått en god utbildning.
Han är en person med arbetslust och förmåga
till initiativ. Kungskapsprisika personer med så-
dana egenskaper är efteriskta.

MED EGEN ENERGI OCH HIRMODS KURSER

Flygtermer på fem språk. XXII

(Av Lothar Ahrens)

Svenska	Tyska	Engelska	Franska	Italienska
startsträcka	Anlaufstrecke (f)	take-off run	roulement (m) au décollage	rullaggio (m) a decollo
stationär motor	Stand-Motor (m)	stationary engine	moteur (m) fixe	motore (m) fisso
statisk balans; s. utbalansering	statischer (gewichtlicher) Ausgleich (m)	static balance	compensation (f) statique	compensazione (f) statica
steg (på flottör o. flygbåt)	Stufe (f)	step	redan (m)	gradino (m)
stiga; vinna höjd	Höhe (f) gewinnen	climb; get height	gagner de la hauteur	guadagnare quota (f)
stigegenskaper	Steig-Eigenschaften (f)	climbing qualities	qualités (f) ascensionnelles	qualità (f) di salita
stigförmåga	Steigfähigkeit (f)	climbing capacity	capacité (f) de montée	capacità (f) di salita
stighastighet	Steiggeschwindigkeit (f)	climbing speed; c. rate	vitesse (f) de montée	velocità (f) di salita; velocità ascensionale
stigning (fpl)	Steigflug (m)	climb	vol (m) ascendant	volo (m) ascendente
stigning (prop.)	Luftschrauben-Steigung (f)	airscrew pitch	pas (m) d'hélice	passo (m) dell'elica
stigtid	Steigzeit (f)	time of climb	temps (m) de montée	tempo (m) di salita
stigvinkel	Steigwinkel (m)	angle of climb; climbing angle	angle (m) de montée	angolo (m) di salita
stjärnmotor	Stern-Motor (m)	radial engine	moteur (m) en étoile	motore (m) radiale
stjärt	Schwanz (m)	tail	queue (f)	coda (f)
"stjärtattack"; angrepp bakifrån	Angriff (m) von hinten	attack from the rear; tail attack	attaque (f) à la trace	attacco (m) dall'indietro; a. da tergo
"stjärtglidning"	Männchen (n)	tail slide	bascule (f)	campana (f)
stjärtparti; stjärt	Leitwerk (n)	tail unit; empennage; tail	empennage (m)	impennaggio (m)
stjärtstyror	Schwanzflächen (f)	tail surfaces	plans (m) de queue	piani (m) di coda
stjärttung; baktung	schwanzlastig	tail heavy	lourd de queue	pesantezza di coda
stomme; skelett	Gerüst (n)	framework	charpente (f)	scheletro (m)
strypa (gasen)	Gas (n) zurücknehmen; drosseln	throttle back; thr. down the engine	réduire les gaz (m)	ridurre il gas
strälkastare	Scheinwerfer (m)	search light	projecteur (m)	proiettore (m)
ström, elektrisk	elektrischer Strom (m)	electric current	courant (m) électrique	corrente (f) elettrica
ström, luft-	Luftströmung (f)	air current	courant d'air	corrente d'aria
strömlinjeform	Stromlinienform (f)	streamline shape	forme (f) de bonne pénétration	forma (f) di buona penetrazione
styrbord	Steuerbord (n)	starboard	tribord (m)	tribordo (m)
styrlna	Steuerkabel (n)	control cable	câble (m) de commande	cavo (m) di comando
stål	Stahl (m)	steel	acier (m)	acciaio (m)
stålbalk	Stahlholm (m)	steel spar	longeron (m) en acier	longherone (m) in a.

Segelflygvykort

För att fylla ett hehov har FLYGTIDNINGEN som nämnt påbörjat en serie vykort med motiv från segelflyget. Skämtet har här satts i högsättet, vilket inte skadar i dessa i övrigt ganska dystra tider. Segelflygkorten är avsedda att bära hälsningar mellan segelflygsinnade på skilda orter eller från sådana till "vanliga" männskor — bl. a. i propagandasyfte. Mästare till de två första korten — vidstående motiv är nr 1 — är Charles Birch-Iensen, välkänd för denna tidskrifts läsare. Men vem som helst är välkommen med förslag till vykort. Originalen honoreras. Ju fler tecknare, desto mer varierande motiv. Pris: 15 öre styck. Beloppet ins. lämpl. på FTs postgiro 147660.

"Tusan också — jag tror skidan gick nu igen!"

Flygtur på stabilisator

På en fältflygplats vid fronten i öster säges följande nästan otroliga händelse ha tilldragit sig:

En Ju 87 hade haft någon skavank och skulle nu starta på provflygning. Besättningen som bestod av flygföraren fältväbel P. och kontrollant B., satt redan i planet. B. sysslade med sina instrument och fältväbeln väntade på starttecken.

I detta ögonblick ropade förstemekanikern, som stod bakom Ju 87:an, till korpral Z.:

— Kom hit ett slag! Hoppa upp och sätt dig på stabilisatorn, så att inte kärran går på nosen!

Detta är ett ganska vanligt sätt i Tyskland att underlätta "taxning".

Knappt hade de båda kommit upp på stabilisatorn förrän starttecknet kom — planet sköt iväg. Varken föraren eller kontrollanten hade sett "ballasten".

Föraren var belåten över att hans flygplan "Dora" uppförde sig så perfekt. Nu gällde det bara att få luft under vingarna innan planet fastnade på nytt i dyn, tänkte han och drog på gasen för fullt.

Förstemekanikern ramlar av redan vid första rycket, men den gode Z. är som fastlimmad. Han sitter kvar även sedan planet lämnat marken och begriper i början inte alls vad som hänt. Fartvinden tvingar honom att böja sig framåt och sluta ögonen.

— Vad i all sin dar, tänker han, vad i all sin dar....

Höjdmetären visar 500 meter. Då säger fältväbeln vid spaken:

Bell "Airacobra"

Bell Airacobra får väl sägas vara den mest originella typen av jaktflygplan, trots att dess exteriör hör till det mera konventionella slaget. Sedan planet först beställts av British Air Commission gick det ungefär ett helt år innan det första exemplaret var färdigt för leverans till England. Inte långt därefter utrustades de första RAF-skvadronerna med dessa plan. Enligt amerikanska meddelanden har Bell P. 39 Airacobra särskilt konstruerats med hänsyn till de fordringar som uppställts av det nybildade engelska antitankväpnet och är för detta ändamål utrustad med den tyngsta kanon som finns på något jaktflygplan av nyare datum.

Den mera släende skillnaden från den vanliga konstruktionen är placeringen av motorn mitt i kroppen strax bakom kabinen. Motorn är en 12-cyl. vätskekylld Allison radmotor på 1.000 hk vid 2.600 v/min på en höjd av 3.000 m. Vid start lämnar den 1.150 hk vid 3.000 v/min. Den driver den trebladiga propellern genom en nära 3 m lång propelleraxel, vilken passerar strax under pilotens sittplats fram till en växel i planetens nos.

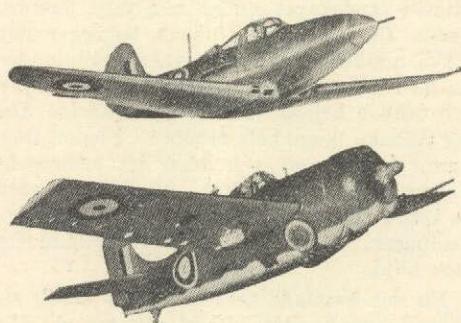
Den helt metallklädda kroppen följer även den ovanliga linjer. Dess uppbyggning tillåter en lämplig installation av motorn, det indragbara landningsstället och den långa propelleraxeln. Stjärtpartiet fästes medelst bultar till den mellersta delen av kroppen, som bygges i tre särskilda partier. Hela maskinen är som redan nämnts klädd med metall förutom rodren,

vilka är dukklädda. Klyvklaffarna är dock även de klädda med metall. Airacobra är för övrigt den enda jaktflygplanet som utrustats med trebent landningsställ.

Dess beväpning, då planet är i tjänst inom RAF, omfattar en 20 mm kanon med eldriktningen genom spinnern, två synkroniserade ksp i kroppen samt 4 i vingarna utanför propellerfältet. Amerikanska noteringar sätta topphastigheten till 570 km/tim, tjänstehastigheten till 435 km/tim och maxhöjden till 10.000 m samt flygstreckan till 1.760 km.

Data:

Spänvidd	10,2 m
Längd	8,9 m
Höjd	2,7 m.

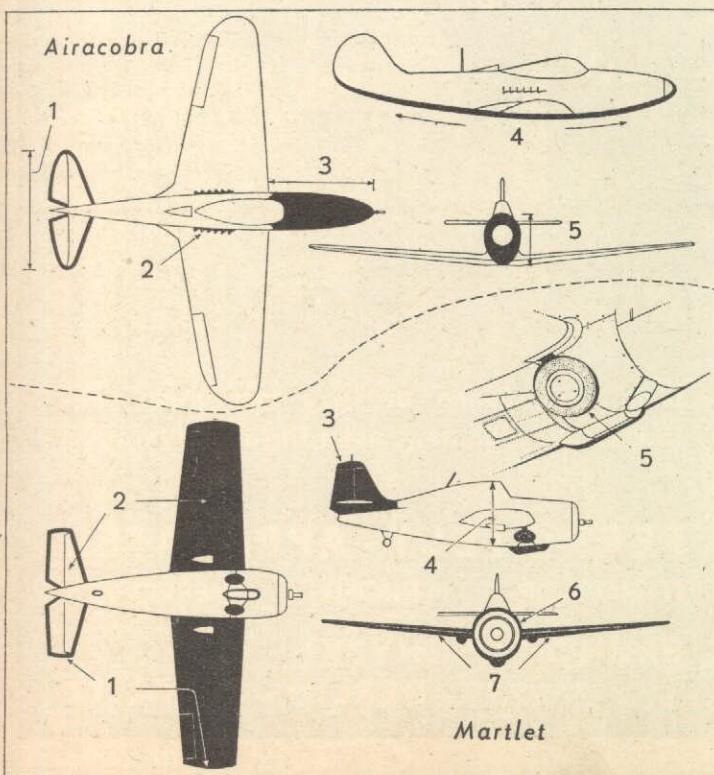

Airacobra (överst) och Martlet.

Grumman "Martlet"

Kort, tjock, avtrubbad vinge och landningsstället infällbart i kroppen — det är allt typiska om dock inte särdeles sköna karakteristiska kännetecken på Grumman Martlet I, som tillhör ett antal hangarfartygsbaserade jaktflygplaner från Fleet Air Arm, vilka till för kort tid sedan enbart använde Gloster Gladiator.

Siffrorna på Airacobra beteckna: 1) Normal spänvidd; 2) Avgasrör; 3) Ovanligt lång nos; 4) Obruten undersideslinje; 5) Hög oval.

Martlet: 1) Trubbiga spetsar; 2) Lågt sidoförhållande; 3) Kantigt sidoroder, 4) Hög; 5) Hjulen in i kroppen; 6) Tjock kropp; 7) Mittving ad.

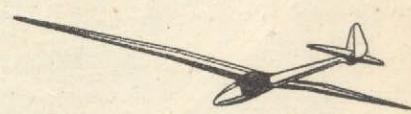
Vid krigsutbrottet varo Blackburn Roc och Fairey Fulmar de enda jaktflygplan i tjänst på engelska hangarfartyg, och fastän dessa typer utan tvivel varo användbara insåg man genast att den extra hastigheten som man kunde vänta av ett ensitsigt jaktflygplan skulle vara ännu mera önskvärd. Beklagligtvis fanns det då ingen engelsk typ som var användbar för detta ändamål, varför en order placerades i Amerika. Man valde Grumman F4F-3, som då levererades till amerikanska marinen.

Många ändringar varo nödvändiga för att man skulle kunna uppfylla de engelska fordringarna, och den nya versionen exporterades till England under namnet "Martlet". Den förnämsta av ändringarna var borttagandet av de två 12 mm kulprutorna från kroppen och installerandet av de fyra 8 mm ksp i vingarna. Lätta bombhållare monterades ävenledes under vingarna. Dessutom försågs den nya typen med bl. a. radio, kraftig bepansring, skottssäkra fönsterrutor samt däckskrok av engelsk konstruktion. Det relativt låga landningsstället och det omkonstruerade sporrhjulet på Martlet förorsakar inga svårigheter på de släta däcken. Typen är det snabbaste jaktflygplanet Fleet Air Arm ägt, och planet har till fullo bevisat att det är högeffektivt. En än bättre version sättes nu vara under produktion.

Kroppen på Martlet är av den s. k. monocoque-konstruktionen i rent aluminiumstål, och vingarna (i skalkonstruktion) är försedda med automatiska split-flaps. Martlet är utrustad med en 9-cyl. luftkyld stjärnmotor med en styrka på 900 hk vid 4.000 m och en max-styrka på 1.500 m av 1.000 hk. Under starten levererar motorn vid 2.500 varv/min 1.200 hk. Martlet har en topphastighet vid 4.000 m på 525 km/tim.

Data:

Spänvidd	11,4 m
Längd	8,7 m
Höjd	2,7 m.

Vad tyckte Ni om segelflygtävlingarna?

Ingenjör Bertil Florman:

Härmed mina korta och militäriska svar på frågorna:
1. Bra, fast de kunde varit bättre. Mycket.

2. a) Väldret. b) Den strålande kamratandan bland våra segelflygare.

3. Distans- och hastighetstävlingen.

4. Materielfrågan tar var nog ett ingående studium.

5. Jag har tyvärr så många synpunkter att utrymmet inte räcker till. Inte heller tiden. (Ful undanflykt!)

6. Skaffade oss en smula tävlingsvana samt gav oss tillfälle visa vår sport och Ålleberg för flera för vårt fortsatta arbete mycket betydelsefulla personer.

FLYGANDE REPORTER

Det var en strålende högsommardag i nädens år 1938. Bob, tidningen "Records" flygande reporter, och jag hade varit ute och flaxat kring i vår Percival "Gull" och nyss landat på tidningens speciella flygfält. Bob försvann omgående till redaktionen med sitt material, men jag stannade kvar för att se över Gullen.

När jag sett att allt var OK slängde jag in mig i Mercedes Benzen, lät dess hästar dra för fullt, och inom några minuter befann jag mig i min trevliga ungkarlsvåning och tänkte på hur skönt det skulle bli att äntligen få vila ut ett par timmar. Värmen var tryckande, asfalten på gatorna stadd i snabb upplösning och varma ångor stego i smekande spiraler utmed husväggarna.

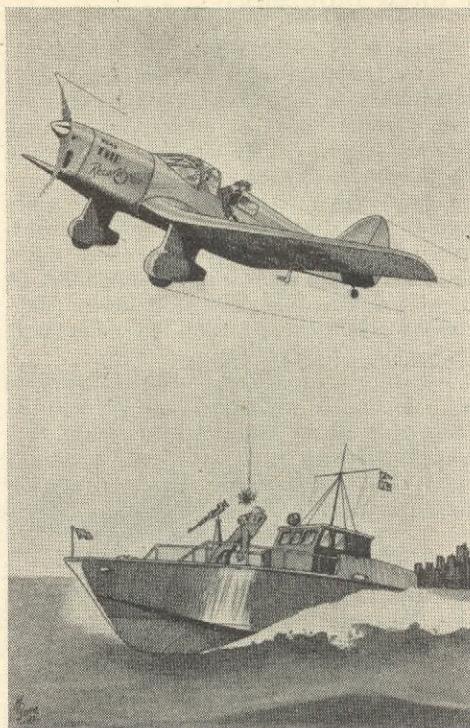
Jag hade nätt och jämt hunnit få av mig kläderna och tagit en iskall dusch, då telefonluren plötsligt greps av en stark termik. En gäll signal lyfte den ur klykan, och jag förstod med ens vem det var som ringde. Det kunde knappast vara någon annan än Bob. Snabbt var jag framme vid petmojen men hann inte säga "hallå" förrän Bob kastade ur sig en kaskad av ord:

— Är det du, Georg? Fint, du måste genast ut till Gullen, vi ska nämligen ut på jakt efter smugglare! Inspektör McScott ligger med en racer vid Roc Ilans och letar efter några kurrar. Det gäller ett fint kap... vi möts på fältet om tio minuter... so long!

Innan jag hann svara hade Bob lagt på luren. I ett huj i kläderna och vidare ut i Benzen. Med toppspeed nådde jag fältet, där dock Bob redan otäligt väntade. Gullen var utkört och motorn varm, varför det bara var att hoppa in och låta vår mekaniker dra bort bromsklossarna. Efter ett par avskedsvarv för att vinna höjd satte jag kurs rakt ut mot skärgården. Under tiden vi flög över kobbarna och skären fick jag av Bob en något mer ingående förklaring till allt detta jäkt.

Bob hade just kommit inom dörrarna till tidningens officin, då han omedelbart kallades in till chefen, vilken i koncisa orda lag redogjorde för hans nya uppdrag. Han skulle ut och spana efter ett par smugglare som lyckats komma över ritningarna till en för landet synnerligen värdefull uppfinning. Det stod höga värden på spel,

Av ULF HALLVIG

Han lutade sig ut, tog sikte på mannen vid kulsprutan och avfyrade signalpistolen.

och polisen hade satt in sina främsta krafter för att gripa förbrytarna. Inspektör McScott, en internationellt känd kriminalman, hade redan gett sig iväg i en specialbyggd racerbåt för att söka hinna upp smugglarna.

Det dröjde inte länge förrän ett rop från Bob kom mig att lystra. Borta vid horisonten syntes två små svarta prickar, som hastigt blev allt större. Redan kunde vi tydligt urskilja två racerbåtar. Jag drog på motorn för fullt. Ett bistert leende lyste upp Bobs spända ansikte, när vi passerade polisracern och hastigt lade den under och bakom oss. Vi voro nu alldeles i närheten av förbrytarnas båt och kände oss relativt segervissa. Men innan jag visste ordet av hade kulorna från en kulspruta på båten slagit igenom Gullens vingbeklädnad. Jag greps av ett plötsligt raseri. Med ens lade jag Gullen i en brant

dykning, och vi ströko ner mot smugglarbåten. Snabbt letade jag fram en signalpistol och slängde den till Bob, som med ett leende tog emot den. Han ryckte upp ett fönster och lutade sig ut, tog sikte på mannen vid kulsprutan och tryckte av. Jag hörde honom ge ifrån sig ett triumferande rop, och när jag tog upp Gullen ur dykningen såg jag under och bakom mig att den som skött kulsprutan gått över bord efter fullträffen från signalpistolen. En ny och än brantare dykning, och jag såg hur Bob träffade den andre smugglaren vid roret.

Under tiden hade polisbåten fiskat upp den andra smugglaren och sökte nu rädda denne till livet. Inspektör McScott såg min manöver mot smugglarbåten och lade märke till att båten obemannad styrde mot land. Han insåg att det gällde minuterna, ty om båten med sin fantastiska hastighet slungades upp på land skulle helt visst hela sorgligheten gå upp i rök och därmed tvyvä även de värdefulla papperen. Han gav order om högsta fart, och hastigt närmade sig de båda båtarna varandra. McScott fattade posto vid relingen, och när racerbåtarna kommit jämstads och avståndet emellan dem var lagom stort, tog han ett kraftigt grepp i ratten lyckades han i sista sekund ändra kurser.

Jag kunde hela tiden följa de båda båtarnas kamp nere på vattnet under det Bob oförtrutet hängde ut och tog finfina plåtar. När han var färdig, gick jag ner på låg höjd, och Bob vinkade avsked åt inspektör McScott. Sen lade jag om kurser mot flygfältet igen.

Under färden hem trakterade Bob skrivmaskinstängterna med största frenesi, och jag kunde se på hans anslitsuttryck att det var en särdeles god soppa han kokade ihop. Han blev precis färdig när jag efter ett landningsvarv gick in för landing, och knappt hade jag "taxat" upp planet till hangaren och kuperat motorn, förrän han var ur Gullen och på väg till tidningen och de väntande pressarna.

Jag stannade min vana trogen kvar för den vanliga översynen av Gullen och köerde sen lugnt hem till min ungkarlsvåning. Jag drömde om en härlig, vilsam afton — men att telefonluren denna kväll ännu en gång skulle lyfta sig ur klykan vid Bobs ringning, det är en helt annan historia...

Aktiebolaget Nyköpings
Elektriska Byrå

Västra Storgatan 13
Telefoner 408, 1159
N Y K Ö P I N G

Elektriska installationer.
Elektriska apparater.
Armatur. — Radio.

Byggnation och Reparation

Vår firma åtnjuter förtroende
för snabbt och väl utfört arbe-
te, och vi hålla humana priser.
Alla slag av installationer för
värme, vatten och sanitära
anläggningar. Begär offert!
Upplysningar kostnadsfritt!

Nyköpings Rörledningsaffär
Ö, Kvarngatan 11 Telefon 1980, 2496
Aukt. rörledningsentreprenör
för Värme-, Vatten- och Avloppsledn.

Alla slags

Bergsprängningar
Granit arbeten
Skyddsrum m. m.
utföras av

Albin Högström

Trotzligat. 30. Tel. 28129
N O R R K Ö P I N G

All bergröpning utföres
med elektr. luftkompressor.

Ruuths Eftr.

C. Rehnström

- LULEÅ -

Tel. 2022 ankn. bost.
,, 2830

Alla slags

TRYCKSAKER
Snabbt — Korrekt
BOKBINDERI

Friherre von Gablenz, en bortgången pionjär inom tyska civilflyget

Generalmajoren i Luftwaffe, friherre Carl-August von Gablenz har nyiligen ryckts bort vid en flygolycka. Med honom gick en av pionjärerna inom trafikflyget bort. Hans namn kommer alltid att vara förknippat med den tyska luftfartens utveckling under de första 25–30 åren.

Generalmajor von Gablenz tillhörde en gammal officersfamilj och föddes 1889 i Erfurt. Han inträdde 1913 som fanjunkare i Kaiser-Alexander-Garde-Grenadier-Regiment och ryckte 1914 i fält som löjtnant. Efter att ha blivit sårad kommanderades han på egen önskan till flygtrupperna och kämpade som spanare och flygplanförare, jakt- och bombflygare vid flera frontar, i väster, på Balkan, i Palestina och slutligen åter i Frankrike. Hedrad med de båda järnkorsen och Hausorden von Hohenzollern vände han tillbaka från första världskriget. Hans liv var redan då helgat åt flygningen och dess utveckling. Så trädde han redan efter krigsslutet åter in i den tyska luftfartens tjänst, först som förare i Deutsche Luftfahrt undere och sedan efter ett kort avbrott som innehavare av en ansvarsfull post inom Junkers-Luftverkehr. År 1926 vid grundandet av Deutsche Lufthansa övertog han en av de svåraste och ansvarsfullaste befattningsarna inom den civila tyska lufttrafiken, och som Deutsche Lufthansas ledare kallades han 1933 till styrelsemedlem i detta företag. Här ledde han sedan den flygtekniska utvecklingen. Hans utsträckta arbete har bidragit till den tyska luftfartens världsrykte.

Som flygkapten fullbordade han med sin besättning pionjärdåd på rekognosceringsflygningar över kontinenter och oceaner. Vid öppnandet av nya "luftrum" över Atlanten satt han som kapten alltid själv vid spaken. Så genomförde han 1936 den första trafikflygningen från Europa till New York. När det ett år senare gällde att utforska en ny luftväg till Ost-Asien var det åter friherre von Gablenz som med två ledsgagare var den förste att utröna detta lufttrafikens nya land genom att företaga en expeditionsflygning över Pamir, världens högsta bergstop.

Vid krigsutbrottet i september tjänstgjorde friherre von Gablenz som Kommodore vid en flygtransporteskader. Efter framgångsrik insats av hans lufttransportförband i Norge, Holland, Belgien och Frankrike blev han under tiden befordrad till generalmajor i Luftwaffe. En av de

viktigaste utvecklingsuppgifterna som han gjort för det tyska lufttransportväsendet, har varit den flygande personalens skolning i blindflygning. Han förstod att på detta område tillföra Luftwaffe sina värdefulla erfarenheter från det civila flyget. På hösten 1941 kallades han som "Amtschef" till riksluftfartsministeriet.

W. L.—m.

Focke-Wulf...

(Forts. från sid. 8)

stjärnmotor. Planet, som är fullt avancerat, fick det allra högsta beröm och blev mycket omtyckt över hela världen. Talarika segrar i in- och utländska tävlingar, bl. a. i Deutschlandflug 1938, samt den utbredning planet fått i t. ex. Bulgarien, Chile, Rumänien, Turkiet och Ungern samt upptagandet av licensbygge i Argentina, Brasilien och Sverige, det ger ett synnerligen gott betyg åt "Stieglitz".

En annan typ som byggts under senare år är Fw 56 "Stösser" med 240 hk Argus As-10 C-motor. Detta högvingade ensitsiga plan tjänade som träningsplan för jaktflygare.

En intressant Focke-Wulf-typ är Fw 58 "Weihe". Det är fribärande och *lägvingat* i trä och metall med 2 st. Argus As-10-motorer på vardera 240 hk. Det fungerar vid omskolning av förare till flermotoriga plan, till telegrafi-, blind- och nattflygning samt även för ksputbildning och bombfällning.

Närspaningsplanet Fw 189 är Luftwaffes första plan med dubbekropp. (Se ritning på sid. 27 i nr 9/1942 av FT.) Konstruktionens egenart garanterar stor hastighet. God vändbarhet och starka angrepps- och försvarsvapen (akan och ksp) göra planet till ett fruktat vapen. Motorerna äro 2 st. Argus på vardera 450 hk.

Särskilt lyckade konstruktioner äro också trafikplanet-tungbombaren Fw 200 "Condor", världsbekant för sina framgångar vid raider ute till havs, samt jaktpiloten Fw 190 — det senare beskrivet på annan plats i detta nr.

Svenska höjdflygningar...

(Forts. fr. sid. 17)

befann mig mitt över fältet. Denna manöver lyckades 3 gånger, och jag tittade på min tillförlitliga AB Kronometer-klocka, som sade mig att nu hade jag varit uppe i luften i nära 2 timmar. Eftersom det började bli kallt om fötterna tänkte jag på landning och började först nu utföra den manöver som jag föresatt mig att göra. Kommen till 1.200 meter igen skulle jag göra en påhälning över staden och satte kurs mot Rådhuset. På vägen dit såg jag ett kraftigt svart moln, och nu ville jag ännu en gång komma till dess bas och hoppades samtidigt att denna var litet högre

än de andra. Men väl kommen till 1.800 meter var alting vitt omkring mig igen. Först höll jag rak kurs igenom, och min tanke var: "nu går jag igenom den", men nu hade jag troligen kommit mitt i kärnan, ty plötsligt började det rycka och stampa i min Baby, farten blev 80—90—100 km och stigningen 2 till 3 meter. Jag tog ned farten till 60 och lade planet i vänstersväng. Stigningen höll på, och snart var jag uppe på 2.200 meter igen. Nu var det alldelvis svart omkring mig, regnet piskade mig hårt och vasst i ansiktet, och vingspetsarna kunde jag ej längre skönja. Kylen var bitande, jag hackade tänder, och mina fingrar stelnade. Mina solglasögon ("termikögon"), som jag hade haft på mig hela tiden, försökte jag med valhänta fingrar putsa, men det gick ej. Jag såg inget mer, allt var svart, och jag kände min litenhet häruppe bland molnen. Girindikatorn var nu det enda jag hade att flyga efter, och den visade att jag fortfarande låg i vänstersväng, men trycket mot sitsen sade mig, att jag snart låg i vertikalsväng. Hastigheten blev oroväckande, planet kastades som en herrelös eka på ett upprört hav. Nu kom jag ihåg den där historien med tysken Rudi Pätz, som i vertikalsväng pressades genom sidoväggen och landade i fallskärm inte långt från sitt plan "Columbia", som nästan var oskadat för övrigt.

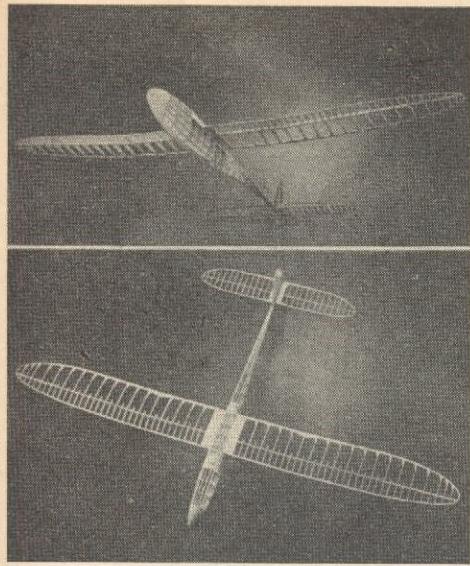
Jag hade förlorat kontrollen, och hastighetsmätaren visade 140 km, då jag tog ut dykbromsen. En hastig blick på höjden, som visade 2.400 och variometern sjönk till 3—4—5 m/sek. När jag kom ur mjölken såg jag jorden stå som en ogenomskinlig vägg mot mig, och själv låg jag i vertikalsväng. Snart hade jag orienterat mig, och den känslan var skön, ty åter var jag herre över planet. I 10 eller 15 minuter hade jag irritat omkring som en lekboll i luften — man blir på något sätt förlamad — man vet med sig själv att man borde lägga planet rätt igen, men det går helt enkelt ej. Så länge kulan var i mitten och visaren pekade åt vänster var alting bra, men när hastighetsmätaren dansade sin ystra dans och fogarna i planet började knaka, ja, då ville man gärna ha sikt igen. Nedstigningen blev så mycket lugnare, klockan visade nu 16.10. Hastigt ilade mina tankar till verkmästare Collins, som ville ha variometern till ett annat plan, som väntade på transport, och pojkarna sluta ju jobbet $\frac{1}{2}$ 5, så det var bäst att göra en hastig nedstigning och landning. I något över tre timmar fick jag i alla fall tumla omkring bland molntopparna. Nu efteråt är jag glad åt detta efter alla besvärligheter och motgångar jag hade på Ålleberg. Glad var jag även att jag hade barografen med, detta hade jag inte haft på pingstafton, då jag var uppe på 2.200 m efter 200 meters bogserhöjd. Denna gång visade barogrammet 2.080 meters höjdvinstd.

Nog tänkte jag flera gånger att ge mig iväg på sträckflygning, men jag hade ju lovat att överlämna variometern till Collins, och disciplinen segrade. Jag gjorde ingen sträckflygning — det får bli en annan gång. Men jag kan ej annat än beklaga att kluborna ej ha sig tilldelade en sektor för sträckflygning. Mången ung man är redan mogen för att göra en sträckflygning men får ju aldrig tillfälle härtill.

H. Kipp.

Rätt tid har den som köper
sitt ur hos
NILSSON & APPELQVIST, Ur & Optik
Prästgat. 19 Tel. 1178 Östersund

Ivarsons Auto-Elektriska
Prästgatan 44 Bertil Rahm Telefon 1234
ÖSTERSUND POSTGIROKONTO 22273
Specialverkstad för allt
elektriskt & motorfordon
Laddningsstation

Exklusiv segelmodellkonstruktion

I vårt reportage från årets svenska mästerskap i modellflyg dröjde vi för ett ögonblick vid denna eleganta segelmodellkonstruktion och nämnde då bland annat att dess upphovsmannen, den kände modellflygaren Ingvar Gustavsson från Linköping, var en herre med sinne inte endast för det aerodynamiskt bäst lämpade utan även för det rent estetiska. Det är med verklig glädje vi i detta nummer se oss i stånd att publicera dessa vackra fotos av segelmodellen **Merkurius II**. De ovanligt goda fotografierna ge till fullo belägg för att våra rader i reportaget ingalunda voro överord. Tvärtom, skulle man kanske vilja säga! Ty det finns näpelig nägon segelmodell av idag som vare sig till konstruktion eller utseende kan mäta sig med Ingvar Gustavssons nya modell.

Som läsaren kanske erinrar sig är Gustavsson särskilt känd som konstruktör till den lyckade konstruktionen **Merkurius**, av vilken upplagan II skulle vara en utveckling. Ritningar till den första Merkuriuskonstruktionen fanns för övrigt införd i nummer 12/1940 av FLYGTIDNINGEN och rönte då stort intresse från våra modellflygande läsares sida.

Modellen hör till den största segelmodellklassen, alltså klass S III, och har en spänvidd av hela 1.900 mm. Totala längden ligger vid 1.200 mm och vingens yta är 30 kvdm. Stabilisatorns yta är 8 kvdm. Vingen har ett väl väl sidoförhållande på 1:11, under det motsvarande tal för stabilisatorn är 1:6. Kompletta vikten hos modellen ligger vid 700 g, och vingbelastningen blir förlaktligen 20 g/kvdm.

Till sist kunnar vi endast uppmana våra läsare att ta fotona i ett närmare skärskådande och därigenom bilda sig en egen uppfattning om denna formsköna modellkonstruktion. Det är faktiskt inte var dag man får ta del av dylik rent ut sagt underbara segelmodellkonstruktioner. Ingvar Gustavssons verk är väl värt vår uppriktiga beundran!

Ingvar Gustavsson, LEN.

Med bensinknarr ute till havs

I ett föregående nummer av FT beskrevs ingående en dansk sjöbensinmodell, och vi dröjde då förnämligast vid de tre "tofflornas" konstruktion samt principen för dess verkanngssätt. Som konstruktörer av modellen stodo två unga danska modellflygare, Christian Zeyner och Jørgen Dommergaard från Odense Modelflygveklub, och de ha nu under ganska lång tid varit i tillfälle att ingående prova sin trevliga modell. Vi läter här nedan den ena av byggarna, Jørgen Dommergaard, ge oss en liten skildring av några flygningar med modellen. "Dommer" har alltså ordet.

"Efter en 75-procentig kvänt i slutet på förra året förbättrade och reparerade vi modellen under vinterns lopp. Det var med verklig längtan och spänning vi sågo fram mot den kommande sommaren och det härliga, lugna och varma väder den mestadels för med sig. Efter en tids tålmodig väntan fingo vi äntligen tillfälle att trimma vår modell en söndag med vackert och lugnt väder. Motorn gick emellertid inte mer än $\frac{1}{2}$ min, varför det förlaktligen inte blev tal om några mer märkvärda flygtider denna gång.

Så kom då äntligen den 2 augusti med ett gott bensinväder (en förkortning av bensinmotorflygplanväder), och tillsammans med fyra modellflygkollegor, verktyg, bensin(!) och vad till facket hörer rodde vi ut c:a 500 meter från kusten för att vi inte skulle skada någon med vår modell. Modellen fick en sista översyn innan vi drog på motorn, varefter Zeyner släppte iväg modellen, som både flög och landade vackert. Men tyvärr hade modellen fått för mycket högerkurva. Så startade Zeyner återigen motorn, gav modellen mindre högerkurva och satte till sist motorn på lågvärven innan han släppte iväg modellen. Tyvärr glömde han emellertid att sätta den s. k. timern i funktion...

Modellen lättade från den spegelblänka vatentytan på ett synnerligen mönsterglitt sätt och steg i vida högersvängar allt högre. Vi blev heta om öronen, motorn blev också varm — och ju varmare den blev dess bättre gick den. Efter 1 $\frac{1}{2}$ min var modellen på c:a 100 m höjd, men plötsligt gick motorn upp i högvarv, varigenom modellen började stiga i en vinkel på över 45°.

Vi rodde efter den så snabbt vid förmådde, men modellen avlägsnade sig mer och mer ifrån oss. När motorn gått 2 min och 50 sek stannade den, och modellen, som då var på en höjd av c:a 300 m, gick över i perfekt glidflykt. Det gällde nu att hålla ett getoga på den. Efter 8 min och 5 sek landade modellen över 4 km från stranden. Emellertid hade den under flygningens lopp blivit observerad av ett av marinens kustfartyg, som omgående lättade ankar och förföljde den. Besättningen hívade ombord modellen med en båtshake(!), och fartytget styrde för full ångt ut till havs. Lyckligtvis hann vi signalera till det, varpå Zeyner fick komma ombord och få tillbaka modellen. På ett av marinens sjökt uppstämdes den distans modellen tillryggalagd till över 3,5 km.

Vi voro ganska trötta när vi kommo tillbaka, men i ett voro vi i alla fall eniga, och det var att denna härliga flygtrut ville vi inte ha nogjord. Vi kunde lugnt gå hem. Luftrummet över Öresund tillhörde oss....

En modellsträckflygare

Ordf. i Norrköpings Modell- & Segelflygklubbs modellsktion, Sven Sundberg, är säkerligen en av Sveriges bästa modellsträckflygare. Hans segelmodell "Hast" flög den 10 maj från Norrköping till Härads hammar, en sträcka på 25 km, således nära dubbelt så långt som Sigurd Isacsons svenska rekord. På Kristi Himmelfärdsgdag, den 14 maj, flög hans "Baby" från Norrköping till Rejmyra, över 20 km — alltså även denna gång över svenska rekordet i denna klass! Nästa söndag var "Hasten" ånyo mogen för en verklig långflygning. Denna gång bar det iväg från Norrköping till Doverstorp, över 20 km. Flygningar på 3 km anses som vanliga för Sundbergs modeller!

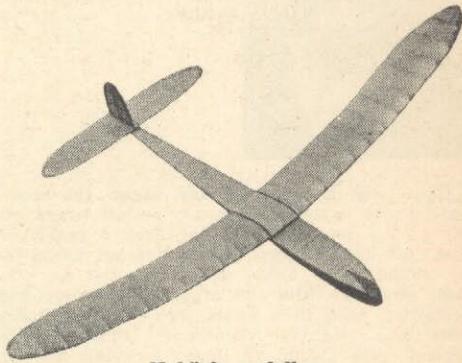
KAP.

Sist vi träffades i denna spalt berörde vi själva bygget av vår modell och publicerade även en utförlig ritning. Denna gång presenterar vi ett foto på det färdiga segelmodellplanet, vilket som vi se har väl avvägda former samtidigt som det är synnerligen enkelt att förfärdiga.

Vid det här laget är själva skelettet färdigt, och det återstår nu att kläda modellen med något lämpligt material. Finnes japanpapper är detta ypperligt. Vi kunna i så fall klä kroppen och vingen med två lager japanpapper samt stabilisator och fena med ett lager. När vi använder två lager ska vi se till att fibrerna kommer att gå kors och tvärs. På så sätt få vi nämligen fram den jämnaste och starkaste beklädnaden. Annat lämpligt papper är s. k. diplompapper, men även detta kan vara svårt att få tag i numera, varför vi rekommenderar läsaren att använda s. k. molltyg, vilket visserligen tarvar noggrannhet vid klädsel och ytbehandling på grund av dess gleshet men är både billigast och starkast att nyttja på modellen.

Kroppens undersidor kläs först, och vi se till att tyget fäster riktigt ordentligt vid longongerna. Sist kläs översidan, och därefter är kroppen färdig för vattenkrympning. När den fått torka mycket noga ges den två eller tre eller kanske ännu flera strykningar med något bra impregnéringsslack, t. ex. zaponlack. Mellan varje stryning bör kroppen läggas med översidan ner så att inga skevheter uppstår.

Nybörjarmodellen.

Nästa steg är att klä vingen, vilket sker i flera etapper. Vi klä undersidan först och börja med mittpartiet. Även här måste man se till att tyget fäster ordentligt vid fram- och bakkanterna. Sedan fortsätta vi med varje vinghalvas undersida. När detta är klart tas översidan, där mittpartiet och vingspetsarna lämnas till sist. Till slut sprutas vingen med vatten och får torka. Helst bör man ha tyget något fuktat under klädnaden av modellen och sedan läta det sträcka sig.

När vingens beklädnad är torr dopas den två eller två gånger liksom kroppen med något lack. Synnerligen viktigt är att ha vingen i spän i en s. k. vingbädd mellan varje dopening. Den minsta lilla skevhet kan äventyra modellens flygförstånd.

På samma sätt som vingen kläs stabilisator och fena, men här bör man dock söka anskaffa pappersbeklädnad i form av antingen japanpapper eller diplomdito. Det återstår nu endast att sätta fast startkroken samt montera ihop modellen. När detta är gjort väger man med hjälp av litet bly ut tyngdpunkten. Här observeras genast att vingen bör fixeras till därför avsedd plats, vilken får ges genom att, ifall modellen vid glidflykt går för brant mot jorden, ta bort litet blyvit ur nosklossens häl och ifall modellen skjuter nosen uppå lägg ner lite mer vikt.

Nästa gång mötas i denna spalt skola vi närmare behandla vår modells intrimning och se lite på de olika metoderna för start av modellen. På återseende till dess!

KVALITETSBETE
KEMISKA TVALT AR
WANGELS

A. G. Malmstrom & Co
Varme- & Sanitaira Instalatiorer
Kalinkabrottsgatan 26
LIMHAMN Tel. 50225

**AMERIKANSKA MOTOR IMPORTEL
Aktiebolaget**

SOLIDAR

! Bliu medlem

SEV. MATTSSON
JÄRN, VAPEN, & SPORTRÄFFAR
Tlf. { 20957 Ostergatan 18
Tel. { 22420 M A L M Ø
Lulligevär,
Lullipistolär
a ammunition.

Vi rekommendera:

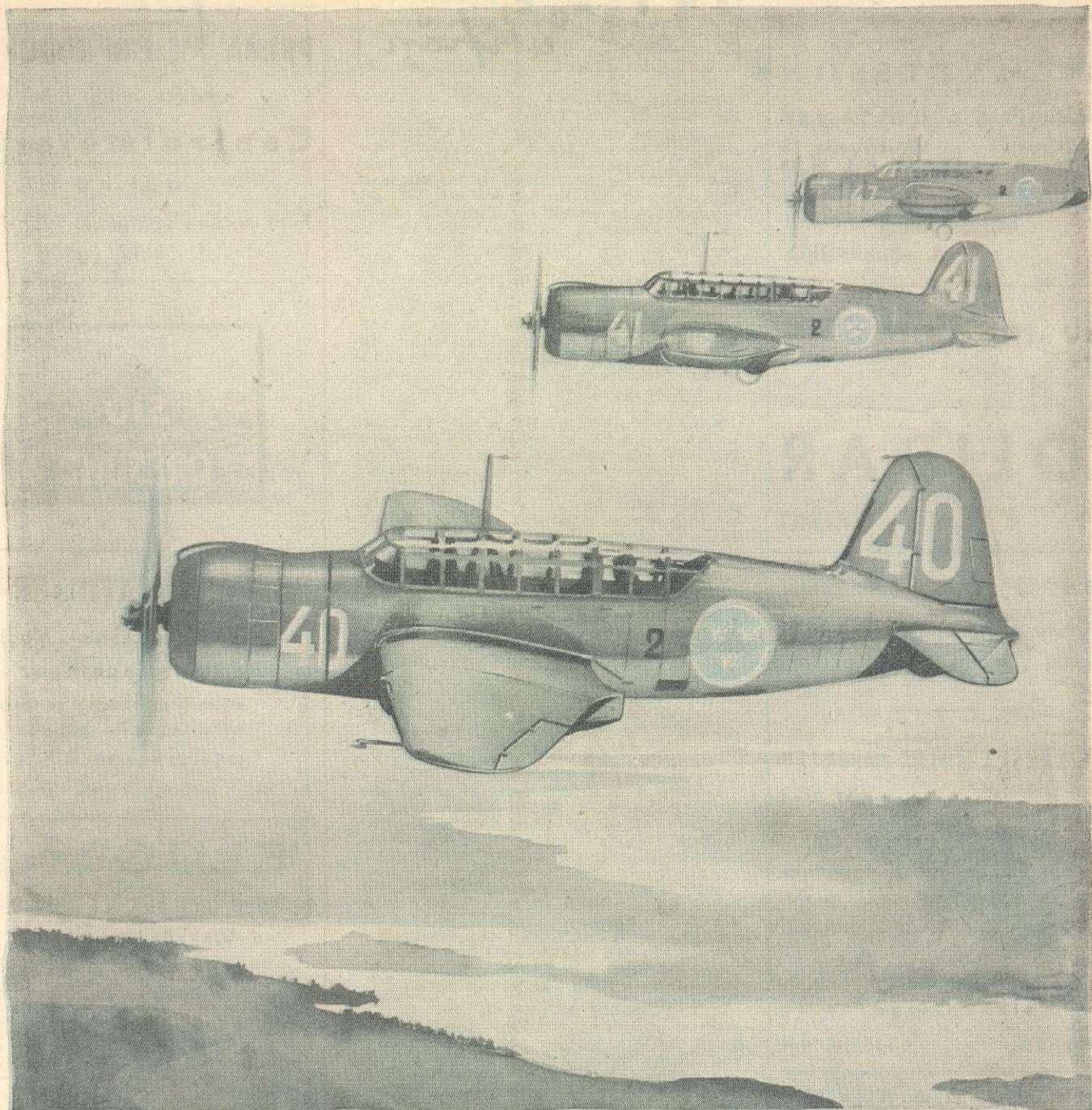
BRAANSLE I VINGRABLKEN: Den franske i
genjoren Robert Stigges vara syslessatt me
kallatstrukturion av det selekti possitivéplan
dubbeltrikkop. Planten er iromtoret och den
nya typen är enligt uppgrifft att vingrakke
samtidigt tänkar som brämslebehållare!

GRETTEG GLIDFÄRGERSKA: Gretteman III
vun Horthy, Ungern, är en tyvärrresser
unge dam, och nyligen tog hon diplom i segel
flygning. Gretteman föreläsern förflyttas till
öar, men Horthy, Ungern, är endast i s

RÖRINSTALLATIONER utfor
Värme-, Gas-, Vatten-
Avloppslödningar
Nyansläggningar
Husresträngar • moder-
nizationer • reparationer
Intordra offertr!
Tel. 17715 Frilgatan 6, Malmö Tel. 75610 Växjö

Förs.-ställen i städens alla delar.
— Malmö —
Tel. 250 10, 287 96.

Centralmæjet
erhållas alltid från
PRIAMA MÆJERIPRODUKTER

PÅ VAKT ÖVER SVENSK KUST

gå Aeroplanbolagets flygplan, konstruerade och byggda
för vårt flygvapen av svenska ingenjörer och arbetare.

SVENSKA AEROPLAN AKTIEBOLAGET

LINKÖPING — TROLLHÄTTAN